

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

— Hamido'nun tüfeği bu müşü,
Hamido'nun!...

SON PARA YATIRMA GÜNÜ
18 MAYIS
1967

Kaçırmayınız!

Birinci çekilişte
Bir defada

BİR MİLYON

Dört yapraklı yoncanın uğuruna inananların olacak

Nişantaşında
tam konforlu
apartman dairesi!

2 adet 100.000 lira
2 adet 50.000 lira
4 adet 25.000 lira

Ayrıca 2039 kişiye
çeşitli para ikramiyeleri

GARANTİ BANKASI

AKBABA

Yıl: 45 Cilt: 12 Sayı: 19 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 3 Mayıs 1967

Oh oldu demiyoruz!

KENDİ hayatınızdan pay biçin: İyi bir komşunuz varsa, sizden keyifli kişi yoktur; kötü bir komşunuz varsa, çektiğinizi çekeceğinizi Tanrı bilir.

Nice insan komşusunun edepsizliğinden kaçmak, şerrinden kurtulmak için mahalle değiştirmiştir. Ve kiralık ev arayanlara evlerini methedenler:

— Sokağımız çok sâkindir, komşularımız halim selim kişilerdir, kavgaları gürültüleri yoktur, diye teminat verirler.

İnsanların hayatında pek önemlidir de komşu, milletlerin hayatında değil midir? İsrail'le Arabin dinmeyen şamatası neden? Norveç'le İsveç'in barış komşuluğu neden? Milletler de insanlar gibi komşudan yana, ya talihli olurlar, ya talihsiz...

Türkiye'nin komşudan yana talihsizliği büyüktür. Bu büyüklüğü büyütenlerden biri de küçük Yunanistan'dır.

Doymak bilmez bir ihtirasın, bitmez tükenmez bir şamatanın, dibi bulunmaz bir iştihanın Pali-karya ruhunda boy atması yüzünden Türk - Yunan komşuluğu bir türlü düzelemez.

Avrupa'nın şımarık çocuğudur Yunanistan... Onasis'lerin, Niyar-kos'ların para gücüne ve kara çübbeli papazların günlük kokusuna karışmış düğüm düğüm bir politikanın şampiyonudur.

Ve gözleri İstanbul'un güzelim kubbelerinde, şaşılacak kadar

kendisinden geçmiş bu eli maşalı komşumuzda olan bitenler, bir haftadan beri gazetelerin baş sayfalarındadır.

Mısır Kralı hovarda Faruk tahttan düştüğü zaman:

«— Pek yakında dünyada beş kral kalacak, demişti, bunların dördü iskambil kâğıtlarındaki krallardır, beşincisi de İngiltere Kralıdır.»

Yunan Kralı yeni terlemiş bıyıklarıyla tahttan düşmemiş son krallardan biriydi. İskambil kâğıtlarındaki krallar kadar sağlam değildi gerçi... Ama Kıbrıs dâvasında Türkiye'ye uzanan yumrukların tahtına oturmuştu.

Peki, ne oldu şimdi?

Geleceği karanlık bir maceranın puslasını şaşırmış kralı oldu çıktı.

Ya Papandreu? İhtiyar kurt, muhteris politikacı!... İkide bir

de gazete sayfalarında boy gösterip, işaret parmağını tehditle Türkiye'ye sallar:

— Enosis!... derdi.

Bu satırlar yazıldığı anda onun da âkıbeti bilinmiyor. Ya bir zindanda demir parmaklıkları pence-re-den sızan gün ışığına bakıp bakıp düşünüyor... Ya kafasına bir kuytuda tabanca kurşunu sıkılmış... Ya hayatını kurtarmak derdinde çırpınıp duruyor.

Kıbrıs'taki soydaşlarımızı ez-mek, Türkiye'ye karşı silâhlan-mak niyetlerini son yıllarda sak-lamayan Yunan ordusunun hâli nedir?

Bunlar da generaliyle, albayıyla, yarbayıyla kendi kendilerini bağlayan bir açmazın içinde kar-deş kavgasının talimini yapıyor-lar.

Atina sokaklarından Heybelia-

da Papaz Okuluna kadar uzanan huysuz bir siyasetin goygoycu-ları için artık en büyük düşman kendileridir. Dün kucakladıkları bugün bıcağlıyorlar, dün al-kışladıklarını bugün yuhalyor-lar, dün inandıklarından bugün şüphe ediyorlar, dün güvendi-klerine bugün pusu kuruyorlar...

Düşmanlarını kendi aynaların-da aramak seferberliği içindedir-ler...

Doymak bilmez iştihâ, dibi bul-unmaz ihtiras, Akropolün üstün-deki bulutlar gibi çökmüştü içle-rine... Ve bir ziyafetin sarhoşlu-ğunda eğlenmek isterken, bir ce-nazenin şölenine katılmak zorun-da kalmışlardır.

Bütün bunlar olur biterken; kapı komşumuz, dün soydaşları-mıza ölümlerden ölüm beğenen-ler birbirlerine düşman ve bir-birleriyle kanlı bıcaklı olurken bizim diyeceğimiz nedir?

Sevinecek miyiz bu manzara-ya?

Sanıyoruz ki içimizde bir tek kişi yoktur:

— Oh oldu... diyen.

Çünkü Türkiye, komşularının iyiliğine, insanlığın güzelliğine gönül vermek isteyenlerin ülke-sidir. Kıbrıs'taki soydaşlarımıza yapılanları unuttuk mu? Elbette hayır. Ne var ki hiç kimsenin fe-lâketinde kendimiz için nasip a-ryanlardan değiliz.

AKBABA

Nasıl çöksün?

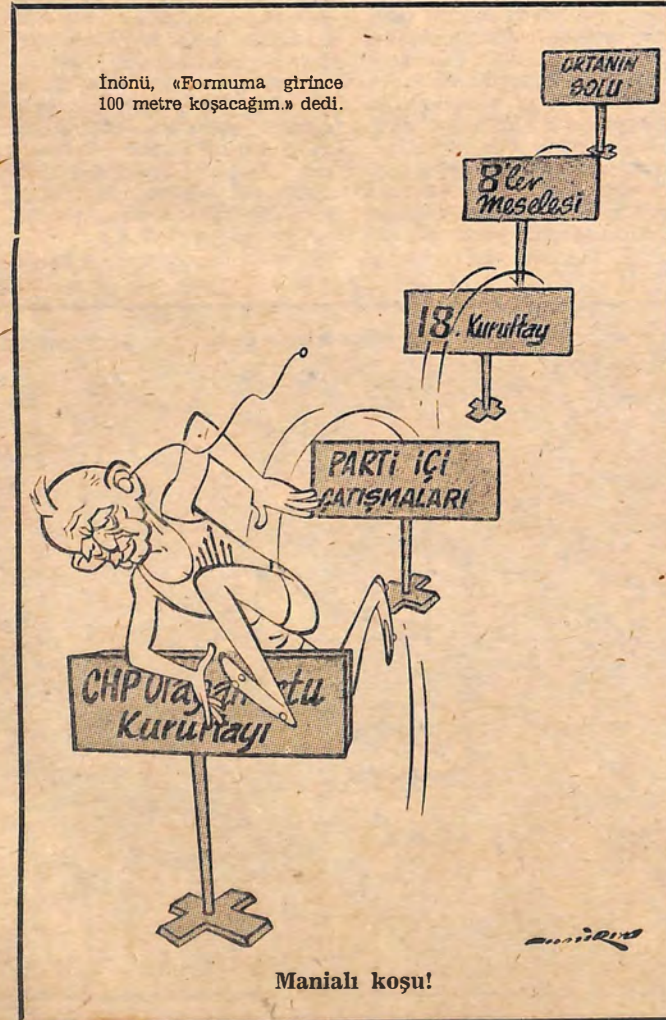
Sekizlere cevap veren Ecevit, «C.H.P. ortanın solundan döner-se çöker» demiş.

Tabii bu kendilerinin fikirleri. Herkesin düşüncesine hürmetimiz vardır. Ancak bize kalırsa, C.H.P. artık hangi yolu tutsa, korkmadan yürümelidir. «Çöker» korkusuna gelince: İlâhî üstad, ortanın sağı olsun, solu olsun, zaten yıllardır C.H.P.'nin enkazı üstünde yürümüyor musunuz?

ONLAR TERLERSE

Tamir gören kabinenin Jet Sağlık Bakanı, denetlediği hasta-nelerin doktorlarını terletmiş.

Eh, olan gene biz gariplere o-lacak demektir. Şimdye kadar doktorlar, hastanelere işi düşen vatandaşları terletirlerdi. Kendileri-ni de bir terleten çıktuktan son-ra, artık sadece terletmekle bi-rakmaz, hınç almak için kesele-ye keseleye imanımızı gevretir-ler!

Kuş beyni

Batı Almanya'nın Wiesbaden şehrinde oturan Karl Heinz Ding-es adında biri, kanaryalarına üç gün içinde bir şarkıyı ısıklıla çal-mayı öğretmiş.

Vay canına!... Az başarı değil doğrusu. Şimdi bir onun müzik yayını yapan kuşlarını düşünüyö-rüz, bir bizim yaramaz çocuklar gibi her gün yeni bir küfür öğ-renen politikacılarımızı dinliyo-ruz da, «Şu Batı Almanyalı bay Ding-es'i yurdumuza davet et-sek» diyoruz. Diyoruz ama, bi-zimkiler kanarya değil ki...

VARLAR - YOKLAR

Yapılan istatistiklere göre, Türkiye'de bir buçuk milyon ki-şinin evinde mutfak yokmuş.

Eh, en az bir o kadar insanın da mutfakçı var, yiyeceği yoktur. Tahtaravallinin iki ucu gibidir iktisadî düzenimiz. Daima biri mut-faksızdır, biri ekmeksiz!

Salip

EŞKİYALARI ENSELEME BAKANI

MUZAFFER İZGÜ

YOK gazataci efendi gardaşım yok!... Hakkımı yediler... Bu melmekette benden eyi «Eşkiyalari Enseleme Bakanı» mı olur?

Mektup üsdüne mektup saldılar, aman Hamido, etme eyleme Hamido, sen bilin Hamido, düze en, seni hemen «Eşkiyalari Enseleme Bakanı» yapalım didiler.

Yok efendi gardaşım yok!... Vallaha billâha hakkımı yediler. Yoğusam, su mu çıkmışdı mağara govuklarında?... Değil üçbin gomondo, üçyüz bin gomondo olsa gene yakalayamazlardı beni. Sınırdı kövlerim vua, Süriye'de kövlerim vua... Govukda sıkışdık mı ver elini Süriye, Süriye'de sıkışdık mı ver elini Türkiye... Ne varkim gardaşım, ben vatanımı, milletimi, bayrağımı seven bi gişiyim. İsdidyom ki bayrağımın altında hür yaşayam. Gelmiyor içimden bi Süriyeliyi soymak. Ben kendi vatandaşımı soymadan duramıyom...

Deligopderinen mektup saldılar gardaşım, adamlar saldılar gardaşım... Hemi de inanmazsınız, mektubun başına «Çok yüşgek bir makama takdimdir. Sayın Hamido Haziretleri» diyerekden yazmışlar. «Tez elden gel. Nasıl olsa bu eşkiyalari biz yakalayamayacağız. Seni, —Eşkiyalari Enseleme Bakanı— yapalım ki, hepisini elinle gomuş gibi dutasın. Aylık vua, araba vua, a-

partuman vua, hemi de goltuk vua.»

Ben mektubu alır almaz, açtım meseleyi sağ golum Beko'ya:

— Üla Beko, didim, ağan Bakan oluyo.

— Olun ağam, olanlar da senin gibi insan, didi.

— Ama ben, Eşkiyalari Enseleme Bakanı oluyom.

— Yâni, bizl mi enseliyecen? didi Beko. Didim:

— Beko gardaşım, sen benim sağ golumsan. Bilin, Seirt gımandanımı seninle barabar soyduk, Eruh gaymakamını seninle barabar soyduk, mal müdürünü seninle barabar soyduk... Heç dutar da ben seni enseler miyim? Bizim enseliyeceğimiz, Şadimo, Hakimo, Kerimo, Şevkedo, Memedo, Cilo...

— Ağam, Cilo dağdır...

— Tamam işde, tüm Cilo'yu enseliyeceğiz. Amma, sen'le ben ha, Heç yanımdan ayırır mıyım seni? Sen gene benim sağ golumsan. İlderisen, seni bu Enseleme Bakanlığının musdaşarı iderim. Musdaşar deyip de geçme. Cenderme gımandanından daha üşgek. Hemi de, heç bi iş düşmiyecek sana. «Eşkiyalar yakalansın» diye, bi cızık atacan kâadın altına, ondan sonam yan gelip yatacan. Arada bi, ben Bakanlıkda olmazsam, «Bakan haziretleri yok» diyeceğsin. Sonam bazı bazı, ben dağlara çıkınca, yerime sen cızık atacaksın. Hadi garda-

şım Beko, seni bu dağlarda yalnız başına gormak isdemiyyom. Bak görüyon, ben geder getmez Bakanlığım hazır. İsdidyom ki, seni enseledikten sona musdaşar yapmayam da, şindiden yapam. Senin gene de canın sıkılırsa ara sıra uç bu dağlara... Hemi de bana habar ver. Ben seni suçüstü yakalayım. Sonam sen gene gaç, ben gene yakalayım... Demem şu ki, millet bize çalışıyor desin...

O zaman Beko bana didi ki:

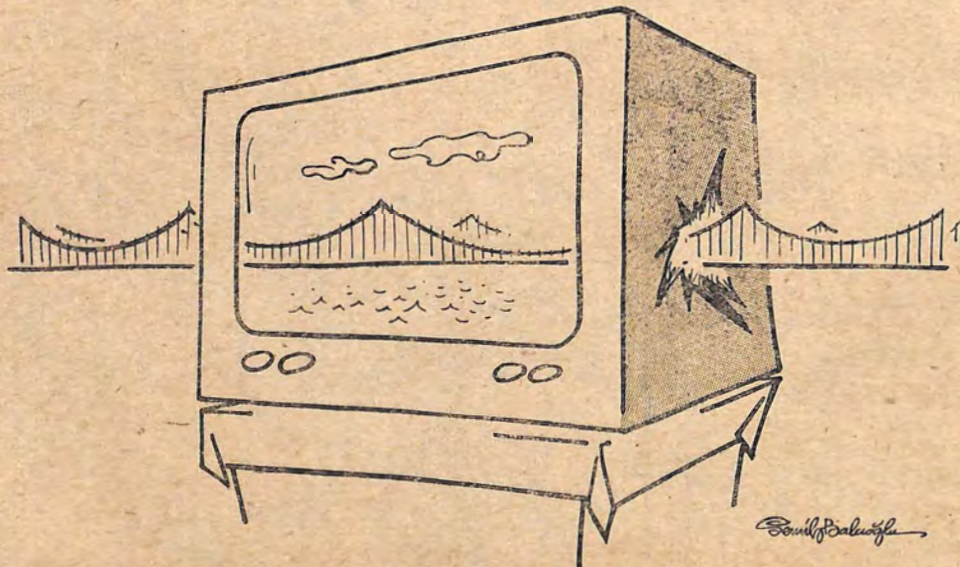
— Eyi ya ağam, ya bu işin içinde bi cıkkılık varsa?

— Olur mu heç Beko gardaş, didim, adamlar benim ilmime, eşkiyalığuma, bu zenaattaki bilgi ve teciribelerime hörmet ediyorlar. Var mı bu melmekette benim gibi bir daha Hamido? Şindi sen, var bi dene daha diyecen amma, o su dökemez benim elim. O ancak, yumuruk atmasını, bi de annamadığı bi kelâm olunca, dumanlı borut gibi patlamasını bilir. Yok Beko gardaşım yok, benim üsdüme yok. Eytim Bakani diyorlar, bu ne demek, kövün okulunu bilecek deel mi, turis Bakani diyorlar, bu ne demek, gâvurca bilecek, gâvurların halından selinden anlayacak deel mi, Maliye Bakani diyorlar, bu ne demek, para işini gayetle e-yicene bilecek demek deel mi? Eşkiya işini de benden eyi kimse bilmez bu melmekette. Gel sen şu işe he de!...

Yüksek şahsiyet!

Beş yıllık plâna televizyon ve asma köprü girecek. — Gazeteler —

Yazısız

— He demiye deyim aham ama, bana ne aylık virecen?

— Ulan Beko gardaş, parayı düşünme be. Üçbin veriyim.

— Az vallaha aham. Biliyon, bizim burda aylığımız onbinden aşşa düşmüyo. Hemi de, o senin didiğin gibi, cızık atmalar, «Bakan hazretleri yok» dimeler yok. Ver beşbin geliyim.

— Virdim ula Beko. Nasıl olsa benim kesemden çıkacak deel ya.

Neyse gazatacı gardaşım, biz o gece arkadaşları topladık. Beko:

— Eyi diğneyin, ahanız gonuşacak, didi.

— Arkadaşlar, didim, ben Bakan oluyom.

Hepisi gözlerini iri iri açdılar. — Sen ne diyon Hamido ağa? didiler.

— Bi şey didiğim yok. Bal gibi Bakan oluyom. Bir aydır boyuna teklifler geliyo. Deligopdernen atılan teklifi Zeydo okuyunca, gararımı virdim. Beni, «Eşkiyalari Enseleme Bakanı» yapıyorlar. Beko gardaşımnan da bu mesleği gonuşduk. O da bu işe ırzı oldu. Hemi de benimnen geliyo, onu musdaşar yapıyom.

— Ağnamadık, ne yapıyon? diye sordular.

Ne de olsa cahiller gazatacı efendi gardaşım.

— Musdaşar, musdaşar, didim iki kere. O zaman anladılar.

Yırık Fado ayağa kalkarak sordu:

— Eee, biz n'olacıyk Hamido ağa? didi.

— Siz mi. Hepiniz için çok eyi şeyler düşünüyom. Her birinize bi gılp bulacak, hepinizi de Bakanlığuma yerleştireceğim. Mese-lâ, Şehrus'u oraya gapıcı ediyom, Ökgeşi gayfeci ediyom, Şüko'yu tilâfoncu ediyom. Yâni demem şu ki, biz sizin hepinizi düşündük. Hepinize çok dolgun aylıklarnan iş veriyok. Amma, vezifeyi tam isderem hal... Nasıl burda işinizi dört elnen yapıyor-sanız, orada da işinizi dört elnen yapacaksınız. Gaytarmak, yan gelip yatmak yok!...

Ah gazatacı gardaşım ah!... Hakkımı yediler. Bu melmekette benden eyi «Eşkiyalari Enseleme Bakanı» olamaz. Vallaha olamaz, billâha olamaz...

Sonam, arkadaşların kimisi bu işe ırzı oldu, kimisi olmadı. Ol-mıyanları bir kenara çekdim; didim:

— Baboşlar, bıyığınızı bileğime dolayam, çok eyilik görmüşem sizden. Ne varkim, yarın Bakan olur olmaz elimnen gomuş gibi dutaram siz. O zaman belkim de, sizi gayfeciliğe falan da go-mam. Siz gırmayın ahanızı, he deyin şu işe, yarın enek düze, nasıl olsa beni garşılıyacaktılar, bi-nek tumafillere, çekek gidek Angara'ya... Ulan İbo, —Bi İbo vardı ki aralarında, dini imanı avrat. Ona avrat lâfı et, de ki, şu dağların ardında bi avrat vua, düz eder vallah dağları— İbo, didim, bi avrat vua orda, bi avrat vua orda, gum gibi...

İbo, avrat lâfını duyar duymaz:

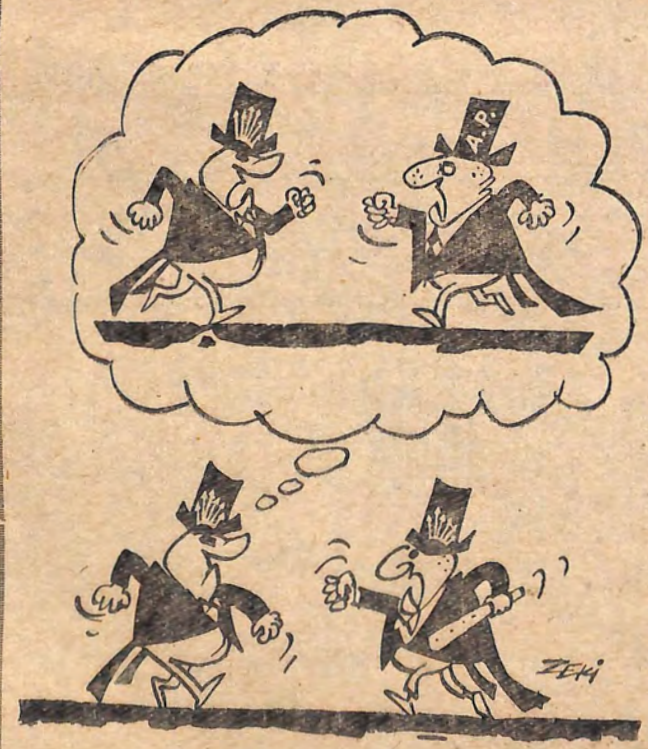
— İlkinden niye demen aham? diyerek benim yanına geçti.

Gazatacı gardaşım...

Numaralar!...

— İki C.H.P.'li milletvekili ortanın solu yüzünden Mecliste kavga etti.

«Geçmiş zaman olur ki...»

ötekileri de ırzı ettik. Endik dü-zün yanına. Ben onlara:

— Şindi ilk iş Vali begi teftiş edecem, siz de arkamdan gelin, didim.

Gettik Vali begin evine. Gapiya çıkan adama:

— Get uyandır Vali begi, di ki ona, «Eşkiyalari Enseleme Baka-nı» geldi di...

Adam getti, Vali çıktı geldi.

— Ben Hamido, didim Vali be-ge, Eşkiyalari Enseleme Bakani.

— Annamadım, didi Vali.

— Annamıyacak bi şey yok Va-li beg. Ben basgın teftişine çık-mışam...

Vali beg, bi temenna çakdı ki, deme getsin:

— Buyurun içeri, didi.

Sonam ben, Beko'yu güsdert-tim:

— Ha bu musdaşar, didim.

— Sonam sırasıyla:

— Ha bu özel galemat müdri..

— Ha bu Bakanlık maliye ma-muri.

— Ha bu Bakanlık orta yerde döneni.

— Ha bu Bakanlık ara yerde döneni.

— Ha bu Bakanlık gara yerde döneni.

— Ha bu Bakanlık baş dangış-mani.

— Ha bu Bakanlık iş garişdi-rani.

— Ha bu Bakanlık gapicisi.

— Ha bu Bakanlık gayfacısı.

diyerekten arkadaşlarımı takdi-mat ittim.

Vali beg, hemi titriyo, adam a-lışmamış Bakanlığın tümü gele de, gendini teftiş ede, hemi de:

— Maymun olmuşem efendim, diyo.

Neyse gazatacı gardaşım, biz doluşduk Vali begin evine. Ben didim:

— Garnımız aç.

Vali beg, didi:

— Başım üsdüne!...

Daha iki lokma almadık gardaş-ım, doldu evin etrafı cenderme.

Sonam içeri çavış girdi, didi:

— Uzat elini!...

Ben didim:

— Ula ben Bakan olmuşam.

— Uzat hele uzat!... Daha ga-rarnemen çıkınadı.

Allah vekil, ağnamamışem ga-rarnemeyi. Didim:

«Belkim telgraf vuracaklar, o-nu Bakan ittik diye...»

Alıp getirdiler şindi bizi mapı-sa. Gendime acımıyom, arkadaş-larına acıyom... Yok gardaşım yok!... Hakkımı yediler. Bu mel-mekette benden eyi, Eşkiyalari Enseleme Bakani olamaz. Şikâ-yat edecem, vallaha billâha şikâ-yat edecem, Emerika'nın Conso-nuna şikâyat edecem. Diyece-m ki, Conson efendi gardaşım, sen şu Viyatnam işini bir yana bırak da, Hamido'nun Bakanlık işini hallet. Hallet de, anniyak senin fakir babası olduğuni. Eğerkim bu işi halletmezsen, hemi çok böylik, hemi de ataşlı firaklı iş-ler olacak burada. Niden dirsen, kaçacağım. O zaman zor dutarlar beni...

Yok gardaşım yok, kabul it-mem. Vallaha billâha hakkımı yediler!...

Muzaffer İZGÜ

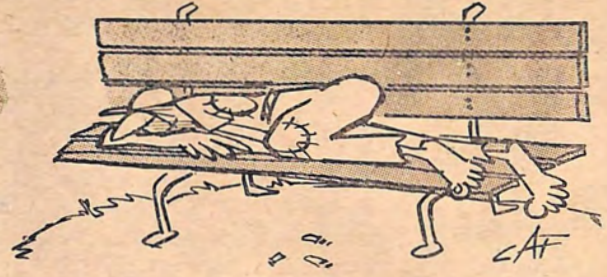

Tek adam

İkinci adam

Üçüncü adam

Sarı çizmeli Mehmet Ağa'ya mektup

BENİ tanımadım, değil mi ağam?... Ne adımı duymuşluğun vardır, ne yüzümü görmüşlüğün... Yazın Anadolu Kulübü'ne gelmez, kışın Serkl Doryan'a gitmez, hattâ arasıra Lebon Pastahanesine, Melek Sinemasına bile uğramazsın ki...

Ama, ben seni doğduğumdan beri görür, bilir, tanırım: Yüzün, gözbebeklerimde kırış kırış çizgilerdir. Sesin, kulaklarımda alev alev iniltilerdir ve kıyafetin, kalbimde liyine liymedir senin!..

Her adım başında seninle karışırız Sarı Çizmeli Mehmet Ağa: Bakarım, sırtında patlak bir küfe, alaca karpuzları doldurmuş, yaz güneşi altında yüzün mosmor, bir yokuş tırmanıyorsun... Bakarım, bir kış sabahı, gözlerin buğulu apartman camında, el sallayacak bir hayâl arayarak geçmekteisin!

Galatada hanın, Beyoğlunda dükkânın, Maçka'da apartmanın yoktur ki, adın olsun, adresin olsun senin...

Senin sarı çizmen bile çıplak ayaklarında kurumuş dağ topraklarıdır.

Sen, vatan haritası üstünde, yüzde seksen varlığını hâlâ meçhul bir sarı çizmelisin, Mehmet ağam!

Ebesiz doğarsın, ilâsız büyürsün, ve... Doktorsuz ölürsün sen!

Yayıktan aldığın bir tokaç tereyağ benim, folluktan aldığın iki yumurta benimdir!

Köy kahvesinde, yılların eskittiği yağlı kâğıtlarla, bir... Bir pa-

Geçmiş Zamanı **YUSUF**
Olur ki... **ZİYA**
ORTAÇ

Yaz geliyor

FIKARA babası yaz, değil mi? Avucunuzu yalayın. Güler yüzü, pembe yanaklı, kanı sıcak, gönlü gani baba, Birinci Dünya Harbinde şehit oldu!

Ben, o güzel, o tatlı, o gamsız yazların sonuna yetiştim. Ekmeğin kilosu 30 kuruş değil, okkası 30 paraydı o zaman.

Nasıl mı eğlenirdik? Ya bahçedeki can eriğinin dalına turmanarak, ya bostan kuyusunun başında, tahta olukta soğutulmuş taze marul yapraklarında bütün bir baharı tadarak!

Kadın, ipek maslah ve hesap işlemeli ince başörtüsü içinde bir masal meyvası idi!

Plajda, sıcak kumdan taşmış pembe kalçaya, altın ayvası göbeğe değil, kafes deliğinde parlayan bir göze, aralık pencereden savrulan delişmen bir kakhahaya aşık olurduk!

Yılda bir, kapının önünde bir araba dururdu. Ağzlarından, gizli bir yumağın beyaz, ıslak ıplıklarını sağan iki öküzün çektiği bir araba... Tencerelerde patlıcan dolmalarıyla ırmık helvaları, tepsilere peynirli pideler... Ya Alemdağı'na gidilirdi, ya Büyük Çamlıca'ya...

Her yıl modası geçen otomobil yoktu. Her yaz biçimi değişen mayo da...

Kendi evimizde, kendi aramızda mes'ut olmayı bilirdik...

O zaman yaz, sıcak nimetini, insanlara eşit dağıtan şefkatli bir baba, fıkara babası idi.

Nur içinde yatsın!

ÇİMDİK
1953

ketine değil, bir cıgarasına, bir tek Köylü cıgarasına oynadığın iskanbîlî ad, bizim dilimizde «kumar»dır. Koca İstanbul, ba-

şını hayıflana hayıflana iki yana sallayarak sana yanar:

— Ah, bu köylümüzdeki kumar iptilâsı!...

Bilmezsin ki ağam, şehrin yeşil masasında senin bir yıllık —hayır, hayır— bir ömürlük bütçenin adı rakam değil, kelimedir:

— Banko!...

Bu iki heceyle bir cepten bir cebe kaç sarı çizmeli Mehmet ağamın nafakası aktarma olur?... O kadar sayı bilmezsin ki, söyleyeyim sana!...

Bilirim ağacığın, bilirim: Tekel'in rakısı değil, Alpulu'nun şekeri bile sizin toprak çatınız altında «lüks» tür. Ama sen, bir şehirli düğününde iki kadeh içsen, şehrin bütün fazileti nutka gelir:

— Ah bu köylümüzde içki iptilâsı!...

Peki, ya senin hakkın Mehmet ağacığın, ya senin hakkın? Sen ki, yurtta Cumhuriyet ilân eden 101 pâre topla beraber «efendi» ilân edilmişsin; İnkılâp Türkçesinde senin otuz yıllık ismin «efendimiz» dir!...

Ne dersin Sarı Çizmeli Mehmet Ağa, acaba bu kelimenin mânâsına kavuşturamıyacağımız için midir ki, bir yandan seni «efendimiz» ilân ederken, bir yandan da «bey» liği, «paşa» liği ve «efendi» liği kaldırdık!

Hayır Sarı Çizmelim, hayır... O kadarcığı biz de biliriz artık: Efendilik, ne toplar atılarak verilir, ne fermanlar yazılarak alınır. O, bir yaradılış işi ve bir tarih oluşudur.

Sen, asırlar boyu sabrın, katabeleştirdiği çizgi çizgi alnında efendi doğdun, efendi yaşadın, ve efendi öleceksin Sarı Çizmeli Mehmet Ağa...

Yusuf Ziya ORTAÇ

1952

Satır -- Amerika'nın yanında değiliz...

— Rusya'nın yanında değiliz...

— İnönü'nün yanındayız.

Ankara

Mektubu

İki yavrunun okuması

NEDENSE kitabına, «Gölgedeki Adam» demiş Dündar Seyhan... Gölgedeki Adam, kendicağıdır. Hiç gölgeliklerden değildir halbuki. Bir zamanlar ağırbaşlı çeki çeki duyurmuştur...

Kurmaydır. Eski ihtilâlcidir. E-mekli albaydır. Üstüne üstlük eli de oldukça kalem tutar. Buz gibi kafası vardır. Organizatör'dür doğuştan... Neyi organize etmiştir diyeceksiniz?... «İnsanın azıcık da niyetini gözetmeli... demiştir, bütün kurmayların mânevi babası Bona-parti...

Yüksel Caddesinin dibinde, yıkılanın yerine yapılan derme çatmalıklardan birinin zemin katında oturur. Salonunda, işlemyen televizyonun kör beyaz perdesi, odanın mütevaziliklerini ısladadır.

Kısa boyludur. Kor kor araştırmacı kara gözleri vardır. Damağını mahmuz mahmuz şaklatarak söylediklerini dinletir.

Bir meslekdaşından bahsolutuyordu bir yerde. Meslekdaşı onun gibi emekliydi. İkramiyesini almış. İkramiyesiyle formikalı yemek masasını almış. Bir pastacı frijideri kadarcık bir frijider dikmiş yemek odasına ve yaşamasına devam etmişti. İki çocuğu ve güzel bir karısı vardı. Nedense arkadaşları onun hep malîyesini kurtarma ameliyesine girişirdi. Orjinal işler bulurlar, orjinal işleri onun «sevki idaresine» verirdi... Sevki idaresi de itiraf etmeli ki, iyiydi!...

Biri gölgedeki adama sordu:

— «Yahu, bu arkadaşınızdı ikide bir yaka paça kurtarmanız nedir böyle?...»

Dündar Seyhan, ihtilâl yapmışların dramatik ciddiyetiyle cevap verdi:

— «Hanımefendi... Mesele, iki yavru... İki yavru var... Onların tahsillerini rahatça yapması...»
Dündar abili... Benim de iki yavrum var... Ahmed'in de üç, Mehmet'in dört, Zühre'nin hele sekiz!... Bütün mesele, Türkiye'de bunlar genel olarak değil, sadece arkadaş hatırı, kardeş belâsı, boyun borcu diye «ikişer ikişer» ele alınması, ya Dündar abi!... Bu gölgede'ki özel yardımlar, ya!...

Senatörün arabası

Vaka, Vedat Özkan'ın gece yarısı basamıyacağı bir şifa yurdunda geçiyor... Uyuyan nöbetçiyi dürtükle-mek kolay... Gece yarısı eâlemin yüreciğine basan verip yerinden oynatmak da kolay. Zaten, o işler, üç sene Bakanlık ettikten sonra yapılmaz, taze Bakanlık yapılır...

Herkes de der ki: «Vaaaay!...»

Herkes de «vaaaay» dedikten sonra, mesele halledilmiştir...

Yalnız anlatacağım olaya, bir vaaaay yetmez... Vay vay diye bütün bir ömür dövünülse yeridir...

***

Adam, kucagında bir hırkalı çocuk taşıyordu, nârin... Çocuğun başı vurulmuş gibi sarkıyordu. Otomobil vurmuştu başına, senatörün otomobili... Kaza... Yamacında, kaderine fazla rızalı bir ana dövünüyordu.

— «Ekseriyetle çarpar kaçarlardı, biz ilk defa olarak kendi elimizle getirdik, ilk yardım için»...

Aferi!in, bunca uygarlığa... Benim de o hanîyetsever arabanın önüne yatasım geldi. Kaçacağına bakın nerler etmiş!...

YAZISIZ

Senatörün kendisi, doktorların o-dasında sohbet dalmıştı. Sohbet bir saat kadar sürdü: Ne hoşsohbet adammış...

Günlük politika, hayat memat meselesinde bile haklarına sahipti... Çocuğun kafasını alelacele diktirler.

— «Bir şeyi yok, bir şeyi yok» diye...

Küçük beyincagız ne şekilde sarılmıştı o kafanın içinde, kimse merak etmedi. İlk yardım nasıl olsa yapılmıştı ya...

Bir şeyi yok olan çocuğun dizi, birden şişmeğe başladı. Canları sıkıldı etraftakilerin. E, bu senatörün arabasına karşı saygısızlık!... İster istemez röntgeni alındı, kemik çatlamıştı. Aman zaman, herkes kurnı-tı kadar çocuğu o sarsılmış halde, başka bir şifa yurduna nakletmeğe baktı.

— «Ölür mü kalır mı?» diyenlere: — «Bize ne, isterse ölsün... Biz ilk yardımı yaptık ya» diye omuz silkiydi...

Akbaba oradaydı. Gagası açık kaldı. Şoför hâlâ böbür böbür böbürleniyordu:

— «Senatörün arabası beee... Senatörün arabası yahu...»

İşte onun'çin, ister gece bas... İster gündüz bas, şifa yurtlarını taze Bakanım, dünyanın en iyi niyetiyle (ki sende var o niyet), bu sevgisizliğe bu zihniyete basıp yamyassı edemedikten sonra, ha türkü söylemişsin:

«Ah gece gelme gündüz gel...»

Ha teftişe çıkmışsın hepsi hava!..

Aşık İhsanî

Seneler öncesiydi. Ankara'da bir ââile klübü açılmıştı Bahçelievler'de. Beyler gelir bir paravanın ardında bezik tıkdırdıkları. Hanımlar, kendilerine sipariş verilmişçesine, dantel desenli örgüler uzatırlardı kucaklarında... Arada bir, büyük günlerde, devlet ricâli gelir şerefendirirdi burayı. Eğlence tertip edilirdi, sazlı sözlü eğlence...

Böyle günlerin birinde, klibe İki buçuk kişi geldi. Biri karı koca, bu-

çuğu da, anasının koynunda bir ufaklık, kara... Ana bir Türkmen güzeliydi, sırmalı, çepkenli, azıcık uydurma esvaplar içinde. Adı bir masal adydı: Güllüşah...

Yanımdaki adamın azap deresi diyeceğim bir yüzü vardı... Azap ve azaptan doğan yanan sünen kurnazlık... Arada bir, bir Asuri kralının asaleti de geçiyordu, dalga gibi hatlarından. Üzerinde, bir düzmece Anadolu kıyafeti vardı, kendi muhayyalesinin yarattığı. İhsanî'ydi adı...

Ufaklık da Garip'ti, oğulları... Genç ana, hicap dolu bir jestle, gözlerden gizlenerek, çocuğu koynunu veriyordu, kimsecikler farkına varmadan...

Ankara'ya yeni gelmişlerdi. İsmet Paşa'nın kapısında saz çalmışlardı, olmamıştı. Oraya buraya başvurmuşlardı, olmamıştı. Tesadüf getirmişti, onları sazlarıyla, oraya! İhsanî büyüklere saz çalmıştı:

«Evelâllah sonra Demokrat Parti» diye...

Daha o zaman, sosyal adalet ve komprador kelimesi dişe gelmiyordu her salçada...

Gülbüz bir istidatı vardı, bin sene pilden ve topraktan gelen. Sesi kadife gibiydi.

«Can ile sevdiğim yakının bile»
«Kaptı gam yükünü bende boşalt» derken, Beaudelaire elini verdiğini bilmiyordu. O zaman okuması yazması bile yoktu!...

Tanrımağa ve sevilmeğe başlamıştı. Hanımların hepsine «sultane hanım» diye hitap ediyordu, nasıl sevilmesin...

Gel zaman git zaman, 27 Mayıs geldi çatı. Kulüp yerindeydi. Başkaları tarafından, beylerin bezik oynadıkları, hanımların, sipariş yetiştirilmişçesine dantel desenli, oyuk oyuk yün rekabeti vardı. Başka büyükler gelmişlerdi, toplumun tepesine ve aynı aşık İhsanî, biraz daha şatafatlı bir elbiseyle, aynı inakamda:

«Evelâllah sonra ordu» diye övünler düziyordu.

Gene iyi şiirler dökülüyordu kaleminden:

«Böyle cinayetten insanlık çoktaaan»

«Bıktı bıktı bıktı bıktı çaresiz» diye harbi mahkûm eden insanclı mısralar döküyorlardı...

O zaman da komprador ve sosyal adalet öyle her yerde gezinmiyordu. Ââile Kulübü kapandı. Hanımlar yünlerini başka yerde ördüler.

İhsanî'nin artık o beğenmediği düzende her şeyi vardı. Kitapları basılmıştı. Para kazanmıştı yığıla. Elif diye bir kızı daha doğmuştu...

Bir gün onu bir «Rubaskayla» gördüm. Kendisine nedense bir soluk çividi rengi bir terorist kıyafeti dizenlemişti, sosyal adalet dağıtıcısına yaraşır!

«Sorumluyum ben çağımından» diye konuşuyordu, o serazad, o güle güneşe aşık saz şairi...

Sorumluyum...

O sorumluluktan bu sorumluluğa, «Tarihe gireceğim» diye yırtnıyordu artık... Tarihten önce cezaevini boyladı.

O sevimliliği kaybolmuştu. Doğudakilerden, «benim halkım, benim adamım» diye bahsediyordu, Rubaşkasının yakasını çekistire çekistire, gerdan gerdan!

Kahraman ilân edildi, yazılarda, çizilerde, «Şair İhsanî hapiste kıvrılırken» diye ateşli satırlar döküldü... (Vallah o kıvrınmamıştır. Müdürü, gardiyanları, herkesi avucunun içine almıştır. O «Evelâllah sonra Demokrat Parti», o «Evelâllah sonra ordu» dediği günlere taş çıkartan, «Evelâllah sonra Müdür bey» diye ça la söyleye!...)

Ve gülbüz saz şairi, prefabrike kahramanlar sürüsüne katıldı...

Gegen gün duyduk ki... «Dâvâ adamı», dâvâ adamı olmayanlardan dayak yemiş. Hay bu dayağı moda kılan... Moda kılan kim ki?...

Dön sazına İhsanî, dön sazına... Gene yenden bitme taze teorisyenliğinin arasında, eski İhsanî'den kırıntılar var çünkü, yoksa demezdim «döa sazına»!..

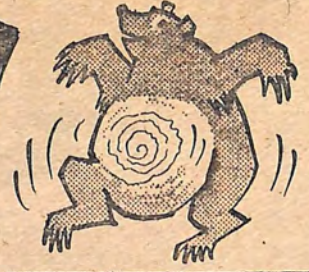
«Şura Doğu, bura Batı demeden»
«Güvercinler salacağız, yakındır»...

Dön sazına bre İhsanî, dön sazına!...

Nimet ARZIK

Bir tane ARANIYOR!

ADNAN VELİ

JSTANBUL Belediye Başkanlığı Özel Kalem Müdürünün telefonu çaldı. Fikri Ünal, ahizeyi kaldırdı:

— Buyurunuz efendim.
İnce bir kadın sesi geldi telefonun öbür ucundan:
— Belediye Başkanlığı mı efendim?

— Özel Kalem hanımefendi.
— Çok rica edeceğim. Hâşim İşcan beyle görüşmek istiyordum.
— Başkana, kim diyelim efendim?
— Milletvekili Hamza Hakkatapan'ın eşi dersiniz.

— Pekli efendim, bağıyorum.
— Alo...
— Beyfendi, Milletvekili Hamza Hakkatapan'ın refikaları görüşmek istiyorlar.

— Bağlayın.
— Alo Hâşim beyfendi!...
— Buyurunuz efendim.
— Beyfendi çok affedersiniz. Ben Belediye'den fazlasıyla şikâyetçiyim.
— Niçin efendim?
— Bakın, müsaade ederseniz anlatayım. Benim küçük bir kızım var. Dokuz yaşında...

— Allah başıslasın hanımefendi.
— Önümüzdeki pazartesi, onun doğum günü oluyor. Kızım, kendi yaşındaki arkadaşları arasında bir parti vermek istedi. Hani, aynı akran çocuklar bir araya gelip pasta yiyecekler, çay içecekler, oyuncaklarıyla da oynayacaklar. Küçük kızama, bu toplantı için ufak tefek oyuncaklar almak üzere bu sabah Beyoğlu'na çıkmıştım. Kızım da yanımdaydı. Elimizde paketler, eve gelirken...

— Nerede oturuyorsunuz hanımefendi?
— Nişantaşı'nda, Amerikan Hastahanesine yakın bir yerde...
— Evet?

— Eve gelirken, köşeyi döner dönmez, bir kalabalıkla karşılaştık. Baktım, eline def almış bir çingeneye, orada ayı oynatıyor. Böyle manzaralar, aslında çocukları eğlendirir. Buna rağmen, ben durmadım orada. Kızımın elinden tutup yürürken, çingenenin oynattığı ayı, birdenbire ön ayaklarını uzatıp, kızımın başını tutmaya çalışmaz mı? Hayvanın tırnakları, yavrucağımın saçındaki kurdeleyle takıldı ve kurdeleyle beraber kızımın saçından da bir demet koparak, hayvanın tırnakları arasında kaldı. Tabii, çocuğumun, nasıl çığlık çığığa bağırdığını tahmin edersiniz.

— Çok haklısınız hanımefendi.
— Beyfendi, rica ederim, medenî

bir şehirde ayı oynatılması ne demektir? Bu kadar ilkel bir manzaraya, bir şehirli olarak katlanmak bile, son derece güç değil midir?

— Haklısınız var efendim.
— Üstelik çocuğumun, bu korku sonucunda ne olacağı belli değil. Sıraca mı çıkaracak, yatağa mı düşecek, bir takım ruhi bozukluklara mı uğrayacak, orası da belli değil. Bu olayı, ister istemez kocama anlatmak zorundayım. Ama size de bir defa durumu bildirmek istedim. Ben şahsen, bu hayvanların şehrin içinde serbestçe dolaştırılmalarına, sokak ortasında oynatılmalarına aklı erdiremiyorum. Esasen Belediye Zabıta Tâlimatnamesinin de, buna müsaade etmediğini bana söylediler. Telefonla sizi rahatsız edişimin başlıca sebebi budur efendim.

Hâşim İşcan'ın da canı sıkılmıştı bu işe:

— Hanımefendi, dedi. Çok geçmiş olsun. Bu ikazınız üstüne, hemen konu ile ilgileneceğim ve gerekli tedbirleri alacağım.
— Teşekkür ederim beyfendi.
— Estağfurullah efendim, güleğüle...

İşcan, telefonu kapadıktan sonra, hemen dahill telefonla, Başkan Yardımcılarından İhsan Vardar'ı aradı:

— İhsan bey! Ben Başkan...
— Buyurun beyfendi.

— Bir takım şikâyetler aksediyor makama... Sokaklarda ayı oynatan çingeneler, halkı rahatsız ediyorlar. Biz, Belediye olarak, bunlara karşı kesin bir mücadele açmak zorundayız. Sizden rica edeyim. Belediye Zabıtasına emir vererek, şehrin her tarafına ekipler çıkaralım. Ayı oynatan çingeneler hakkında, hem ceza zabtı tanzim edelim. Hem de bu adamların hayvanlarını il hudutları dışına çıkaralım. İstanbul'u temizlemek lazım bunlardan...
— Emredersiniz efendim.

— İhsan beyciğim, siz bu işin üstünde önemle durun lütfen. Şikâyetler yerden göğe kadar haklı...
— Başüstüne beyfendi.

Bu telefon konuşmasından sonra, Belediye Başkan Yardımcısı İhsan Vardar, Belediye Zabıta Müdürüne telefonu açtı:

— Aziz bey kardeşim. Ben İhsan Vardar...
— Buyurunuz beyfendi...

— Dört beş tane arabalı ekip kuralım. Şehir içinde ayı oynatan çingeneleri yakalıyalım. Kendileri hakkında 25 liralık ceza zaptı tanzim ederiz. Ayıları da bir yerde toplayarak, kamyonlarla il sınırları dışı-

na çıkaralım. Başkanlık makamının emridir bu.

— Başüstüne beyfendi. Ancak, topladığımız ayıları nerede muhafaza edebiliriz?

— Ben şimdi Gülhane Parkı'na emir vereceğim. Orada, kafesten bir bölme içinde muhafaza ederler. 20-30 tane olunca, hepsini bir kamyonla doldurur, uzaklaştırırız şehirden..

Ertesi gün, emir gereğince kurulan Belediye Zabıtası ekipleri, şehrin içine dağıldılar. Gerçekten Şişli, Kurtulus, Mecidiyeköy, Balmumcu, Bebek, Üsküdar, Unkapanı, Fatih, Fındıkzade, Şehremini, Atikali semtlerinde otuzdan fazla ayı, sahipleriyle birlikte yakalandı. Ayılar, Belediye Zabıtası ciplerine birer, ikişer bindirilerek Gülhane Parkı'na getirildi. Sahiplerinden de, olay yerinde 25'er lira yıldırım para cezası tahsil edildi.

Bu çalışma bir hafta kadar sürmüştü. Sonunda, Gülhane Parkı'nda 70 kadar ayı toplandı. Her sabah Park Müdürlüğüne, hayvanların sahipleri baş vuruyorlar, ayıların geri almak için, yalvarmadık insan bırakmıyorlardı. Hattâ bazıları, kendi hayvanının aç kalmaması için, ona yiyecek bile getiriyordu.

Ayılar, Gülhane Parkı'nın tel kafesi içinde homurdana homurdana dolaşırken, mal sahibi, bunca ayının arasından, kendi ayısını kolaylıkla bulabiliyordu.

— Yaşar! Evlâdım. Gel bakayım yanına, deyince, o kadar ayının içinde bir tanesi hemen sahibini tanıyor, iki ayak üstüne kalkarak onun yanına koşuyordu.

Ayıların adları çeşit çeşitti. Zaten, Belediye Zabıtası ekiplerinden hayvanı teslim alan park memuru, her birini ayının kendi ismiyle deftere yazıyordu:

«Boncuk, Sultan, Hidayet, Râna, Nimet, Filiz, Prens, Şefkat, Yavrum, Osman, Nurcihan, Pehlivan, James Bond, Çiğdem, Mehlika, Yavuz, Turna, Ceylân...»

Nihayet ayıların, il sınırları dışında, sahiplerine teslim edileceği gün geldi. Para cezalarını ödeyen mal sahipleri, tıklım tıklım bir kamyonla doldurulmuşlardı. Ayılar da üç kamyonla yerleştirilmişti. Biri, kafflenin önünde, öbürü de arkasında gitmek şartıyla, iki Belediye Zabıtası cipinden kurulu ekibin ortasında, biri insan, üçü de ayı dolu olan dört kamyon Sirkeci'den araba vapuruna bindirilip Harem İskeleyine çıkarıldı. Ondandır da konvoy, izmit yolunu tuttu. İl sınırına gelince, kafi-

le durdu. Artık Belediye Zabıtasının görevi sona ermişti. Bu noktada ayılar, imza karşılığı, teker teker sahiplerine teslim edildi. Dört boş kamyonla iki cipten kurulu Belediye ekibi, İstanbul'a dönerek, Belediye Başkanlığına tekmil haberini verdi.

Aradan, bir hafta kadar geçmişti. Belediye Başkan Yardımcısı İhsan Vardar'ın direkt telefonu çaldı. Vardar, aldı eline ahizeyi:

— Buyurun efendim.
— İhsan bey siz misiniz?
— Ben'im.

— Beyfendi, ben Parti İl Başkanı Mümtaz...

— Buyurun efendim.
— Size Belediye hakkında, küçük bir şikâyetimi ifade etmek istiyorum.

— Buyurun.
— İstanbul şehri içinde, çingenelerin oynattıkları bütün ayıları, Belediye olarak sizin toplattığınızı ve şehir sınırları dışına çıkardığınızı öğrendim.

— Evet, efendim.
— Pekli, bunu yaparken, kanunî bir dayanağınız var mıydı?

— Elbette vardı. Belediye Zabıtası Yönetmeliği...

— Belediye Zabıtasının Yönetmeliği, Anayasa'ya aykırı olamaz. Temel Hak ve Hürriyetlere aykırı olamaz. Bu hürriyetlere zarar vermedikçe, ayılar, pekâlâ aramızda yaşayabilirler.

İhsan Vardar şaşırmıştı:

— Beyfendi, dedi. Siz hangi ayılardan bahsediyorsunuz kuzum?...

— Sizin toplattığınız ayılardan...

— Bizim toplattığımız ayılar, sizi ne bakımdan ilgilendiriyor efendim?

— Aile saadetimi ilgilendiriyor.

— Anlayamadım.

— Bakın, anlatayım size... Ben evliyim. Çok sevdiğim bir karım var.

— Allah mesut etsin efendim.

— Karımın bir de annesi var. Yani benim kayınevdam olur. Zavalının üç senedir, omuz ve belkemiği romatizmasından, çekmediği kalmadı. Yüz çeşit ilaç yaptık, derdine derman bulamadık. Nihayet, tanıdıklardan biri, ona geçen gün bir

— Hamido teslim oldu. —

— Hamidolar geliyooooor!...

öğütte bulunmuş. «Senin romantizman, ancak, yüzükoyun yatıp, sırtını ve belini iri bir ayağı çığnettığın takdirde geçer» demiş. Kayınvalde bunu karıma söylemiş. Üç gün, sabahdan akşamlara kadar, sokaklara fırlamışlar. İstanbul'un dört bir tarafında ayı aramışlar. Nihayet bulamayınca, bütün ayıların sizin emrinizle toplandığını öğrenmişler. Bu yüzden o akşam karımda, aramızda şiddetli bir tartışma geçti. Karım «Ya bu memlekette demokrasiyi korusunuz, ya da boşanınız» diye ultimatomu verdi bana. Ben de demokrasiyi korumak zorundayım. O itibarla şimdi ayağı muhtacım anladınız mı, ayağı?... Bunun için de fazla beklemeye vaktim yok. Bana 24 saat içinde mutlaka bir ayı tedarik etmelisiniz.

İhsan Vardar şaşırınıştı:

— O halde, siz yarın gene bu saatte, bana telefon edin lütfen, diyerek ahizeyi kapadı. Biraz sonra tekrar açtı:

— Santral! Belediye Zabıta Müdürlüğü'ne bağla bana...

— Hemen bağliyorum efendim.

— Alo...

— Buyurun, ben Aziz...

— Aziz bey kardeşim. İhsan Vardar konuşuyor...

— Emredin beyfendi...

— Azizeğim, bir ayağı acele ihtiyacı hâsıl oldu. İstanbul'da bulamaz mıyız bunu?

— Beyfendi, biz 70 kadar ayağı il sınırları dışına çıkardık. Şehirde hiç ayı kalmadı.

— Ama, lazım bir ayı... Çok lüzum... Bulamaz mısınız?

— Bulamayız efendim. İmkânsız.

— Hiç çaresi yok mu bunun? İl Başkanının kayınvaldesi için lüzummuş. Ekipleri tekrar şehre çıkar-sak?

— Kalmadı beyfendi. İmkânı yok.

İhsan Vardar'ın çok canı sıkılmıştı bu işe... Telefonu kapatıp tekrar açtı. Başkan İşcan'ı buldu:

— Sayın Başkanım, dedi. Başma gelenleri hiç sormayın. Biz, siyasî baskı altında, artık iş göremez hale geldik. Parti İl Başkanına, kaynanasının belini çığnetmek için bir ayı lazım olmuş. Halbuki emri-âlinizle, bütün ayıları il sınırları dışına çıkartmıştık. Parti İl Başkanı da bana 24 saat mehil verdi. Bir ayı tedarik etmemizi istedi. Aile saadeti-ni korumak için buna mecbur bulunduğumu söyledi. Manisa Belediyesi'ne bir tel çekerek, acaba 24 saat içinde bir ayı getirirmez miyiz efendim?

— Başkan İşcan sinirlenmişti biraz:

— Canım efendim, dedi. İl Başkanının kaynanasının belini çığnetmek için ayı tedarik etmek, İstanbul Belediyesi'nin vazifesi değil ki...

— Şüphesiz beyfendi... Fakat politik ortamı biliyorsunuz. Yarın öbür gün Meclis'e bir soru önergesi verilebilir. Başbakanın sözlü olarak cevap isterler. Hükümet de bu soru karşısında güç durumda kalabilir. Malûm ya, Temel Hak ve Hürriyetler Kanunu tasarısı, ayıların da hürriyetlerini içine alıyor. Yani şurada, bir siyasî hâdise çıkmasını diye çekingen davranıyorum.

— Başkan İşcan, aşağı tükürsem sakalım, yukarı tükürsem bıyığım mısalı, biraz düşündü:

— Pekî, dedi, meseleyi anladım. Şimdi kapat telefon. Sonra ben seni ararım.

Kendisi de telefonu kapadıktan sonra, zile bastı. İçeriye giren Özel Kalem Müdürüne:

— Fikri bey yahu! dedi. İl Başkanının kayınvaldesi için, acele bir ayı lazım olmuş. O da bize başvuruyor. Acaba, bildiğin yerde bir ayı var mı?

Fikri bey, biraz düşündükten sonra cevap verdi:

— Çok var ama beyfendi, dedi. Bilmem ki gelirler mi?

— Niye gelmesinler?

— Onlar, bizim Belediye'ye çok kızyorlar beyfendi...

Adnan VELİ

Hamido'ya teslim olması için para verilmiş. — Gazeteler —

YEDİ

PAZARTESİ

Denetleme gezisi

Pazarlıkta uyuşan Hamido teslim oldu ya, bundan sonrası gelin gazetelerin başlıklarından izleyelim:

«Hamido dağdan inerek, elini kolunu sallaya sallaya vilâyet konağına geldi.»

«Vali ve gazetecilerle tanışan Hamido, çevresindekilerle şakalaştı.»

«Siirt'in çok bakımsız olduğunu söyleyen Hamido, bazı köylere jandarma karakolu kurulmasını istedi.»

«Eşkiyaları teslim olmaya davet eden Hamido, kanunların hüküm sürdüğü bir memlekette, dağa çıkmanın lüzumsuz olduğunu söyledi.»

Bütün bu senli benli konuşmalardan, çekilen poz poz samimi resimlerden sonra parlak bir merasimle şehrin anahtarı da Hamido'ya verilirse, hiç şaşmayalım. Herhalde hazret vilâyete teslim olmak için gelmiyor. Baksanıza durmadan mahalli yöneticileri denetliyor!

SALI

El elde, baş başta

Sağolsunlar, sabah sabah gazeteler müjdeliyor: «İşçiler için Sigortadan ayrı olarak bir de Yardım Kurumu açılacak!»

Oh, oh... Sevinsin fakir fu-kara... Desenize vergisinden, Tasarruf Bonosundan, İşçi Sigortalarının paylarından sonra, garibin elinde avucunda kalanı da, «Yardım Kurumu» denen müessesese alacak!..

ÇARŞAMBA

Görüş farkı

Şoförler, taşıt ücretlerine son yapılan zamları yetersiz buluyormuş.

Söz konusu «Zam» olunca, elbet görüşler arasında fark doğar. Örneğin, millete sorarsanız taşıt ücretlerine yapılan zamlar «Yersiz», şoförlere sorarsanız «Yetersiz»!..

PERŞEMBE

Nerede biter?

İnönü, sekizler için, «Bu iş Kurultayda biter» demiş.

Günün birinde bu işin biteceği muhakkak ama, bize kalırsa Kurultayda değil, bitse bitse ancak karakolda biter!

CUMA

Başarı

Kayseri'ye giden Feyzioğlu, «Yaşa, varol mücahit» sesleriyle karşılanmış.

Elbette sevinç karşılayıcılar. Küğümsenecek bir iş mi bu? Eloglu Ay'a giderken, trafik kazalarında dünya birincisi olan ülkemizde İzmir'den kalkan Feyzioğlu, sağ-salım Kayseri'yi buldu!

CUMARTESİ

Eteğine düştük

M.P.'den iki haber:

Bölükbaşı, «Kılıcı kınından çekti» dedi.

«8 milletvekilinin istifasından sonra M.P. Grubu, 15 milletvekiline düştü».

Aman gözünü seveyim Bölükbaşı, biz ettik sen etme... Kılıcı kınına sok kardeşim... Hani bir seferinde sekiz kişi giderse, iki kılıç sallayıpta ne grup kalacak, ne M.P., suçlarını başıyla da partiyi toptan temizleme. Hiç değilse seçim-

GÜN

lere girecek birkaç adamın kalsın. Bizden söylemesi. Hani günün birinde, «M.P.'ye milletin yapmadığını, Bölükbaşı yaptı» der r de...

PAZAR

Zam ister misin?

Peşpeşe yapılan zamlar, bize bu fikrayı hatırlattı:

Harf inkılabının yapıldığı sıralarda, yurt içi gezleri bile özel bir izine bağlı idi. Mahalli idarelere müracaatla, gezi ruhsatı almak gerekiyordu.

Günün birinde bu işle ilgili memurun karşısına bir vatandaş çıkar ve:

— Efendim, Cide'ye gitmek istiyorum, der.

Müracaatçıya, iki saat sonra gelmesini söyleyen memur kitaplar karıştırır, Cide'nin yeni harflerle yazılış şeklini bulup, izin kâğıdına yazar, vatandaşın eline tutuşturur.

Az sonra başka bir vatandaş damlayıp:

— Mamûretülâzîz'e gideceğim, der ve bir izin kâğıdı da o ister.

Memur bakar ki, Mamûretülâzîz'i yeni harflerle yazmak felâket! İçinden çıkamıyacak:

— Arkadaş, der, Cide'ye gider misin sen, Cide'ye?... Bak o hazır. Ama Mamûretülâzîz'e ömrün boyunca gidemezsin. Çünkü nasıl yazılacağını bâlâ bilmiyorum! Şimdi biz de:

— İş imkânları, kazanç, refah, dedikçe, kafalarını kaşıyan yöneticiler:

— Yeni zamlar ister misiniz siz, yeni zamlar, diyorlar. Bakın o hazır. Ama ucuzluğa nasıl gidileceğini henüz biz bile bilmiyoruz!

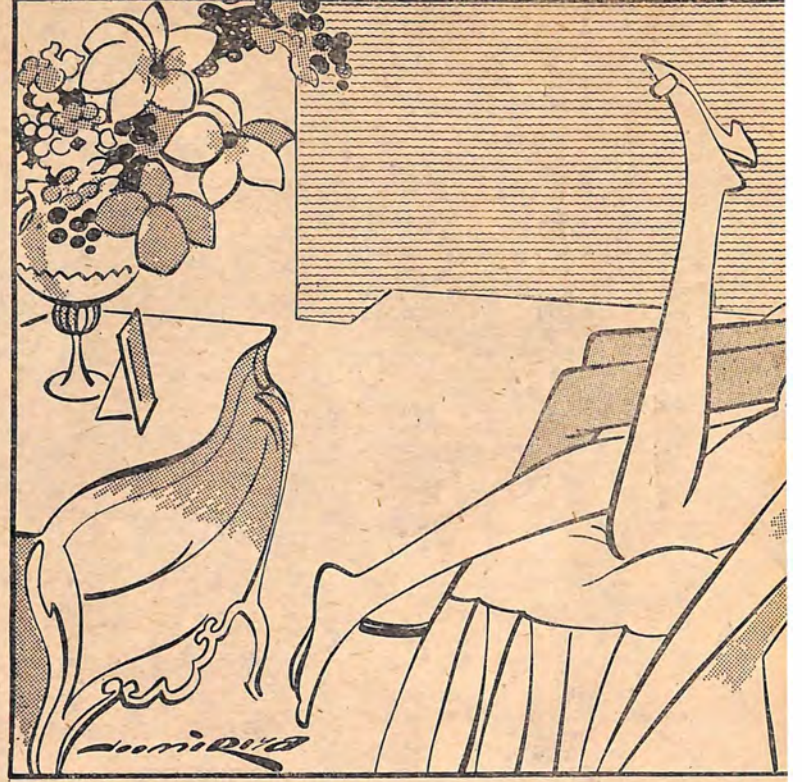
Stadyumdan...

Stadyom kalabalık... Mahşer gibi ortalık...
Maç başlıyor, arkadaş!
Yer yok, kapandı gişe... At sahaya bir şişe:
Ne ayak kalsın, ne baş!
Tek kazansın Beşiktaş!

Haftanın iki günü, seyredin tribünü,
Bulunmaz böyle sefa:
Ya küfür, ya da yumruk... Millet başına buyruk,
Saldırır dört tarafa.
Galip gelmeli Vefa!

Çıkar her kafadan ses... Fırlar sahaya herkes...
Gençler gücünü dener.
Sızır yüzlerden kanlar... Evden sağlam çıkarlar
Akşam yaralı döner;
Gol atamazsa Fener!

Sebeb? Suçluymuş hakem.. Polis kordonu muhkem,
Ama cenk bitmez kolay!
Bağırıyor birisi... Yırtılıyor gerisi:
Yediğin golleri say,
Yuha, Galatasaray!

— Söylediklerin güzel şeyler, hoş şeyler,

Hava

Genç ve güzel satıcı kız bir pazartesi sabahı mağazaya sırtında fevkalâde güzel vizon bir mantoyla geldi.

— Bu bana nasıl bir hava veriyor? diye gururla etrafındakilere sordu.

Arkadaşlarından biri:
— Bir günahkâr havası! diye cevap verdi.

Kürk

Kadın kocasına:

— Sevgilim, gidip bazı kürklerle bakalım mı?

— Olur, dedi kocası, yalnız acele edelim.

— Niçin?
— Çünkü hayvanat bahçesi saat altıda kapanıyor.

Yalan

Yeni evliler balayı seyahatine çıkmışlardı. Evde kalan kızın annesi içini çekerek:

— Ah şu delikanlı kızımı mesut etsin, başka bir şey istemem, dedi.
Ertesi gün gelen telgrafta kız: «Balayımız fevkalâde geçiyor. Çok mutluymum.» diye yazıyordu. O zaman anne hiçkırığa ağlayarak telgrafı kocasına uzattı:

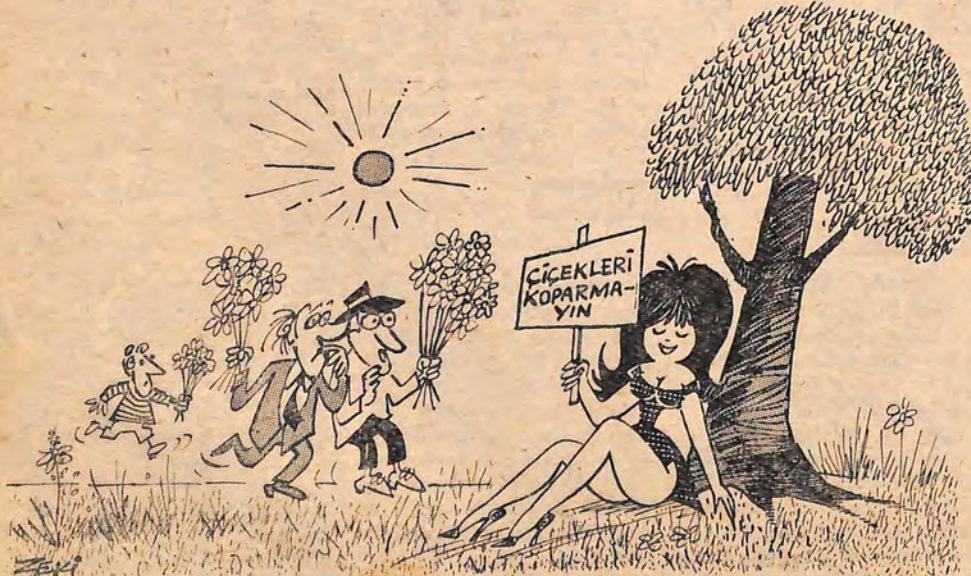
— Görüyor musun, daha şimdiden damat kızımı; annesine yalan söylemeyi öğretmiş bile!

Camgöz

Çok zengin bir tâcirin bir gözü camdı. Bu göz diğer gözüne o kadar benziyordu ki, hiç kimse hangi gözünün cam hangisinin hakiki olduğunu anlayamıyordu. Adamın en büyük eğlencesi bahse tutuşmak ve bir yabancıya hangi gözünün cam, hangisinin kendisine ait olduğunu sormak olurdu. Bu şekilde de karşısındaki daima aldanırdı.

Bir gün bir dilenciye yaklaşarak sorusunu tekrarladı. Dilenci cam gözün takma göz olduğunu söyleyince adam hayretle:

— Bunu nasıl anladın? Hem de ne kadar kolaylıkla! diye sordu.
— Oh, dedi, dilenci, bana ilk defa olarak merhametle bakan göz oydu da!...

Yazısız

— Baharı, sensiz c
— Ben de seni cüz

...a boşuna vakit kaybetmiyor muyuz?

...memiyorum...
SİZ!

... Selâmlarla

İstanbul'da mı yalnız? Ankara'ya bakınız,
Kalıyor mu altında?
Gürültüden kurtulun... Aman, selâmet bulun
Sokağa can atın da,
Yenilirse Altındağ.

İzmir'e ne buyrulur? Alsancak'da da olur
Bâzi sopalı şaka!
Tribünlerde çığlık... Kavga, iddia, ıslık...
Kazanmalı mutlaka,
Göztepe, Karşıyaka!

Bu söz boynumun borcu: Dalasıyor sporcu...
Onlara yok diyecek!
Kim kızgın, kim çatıyor? Hattâ sık sık atıyor
Müslim Bağcılar göbek..
Başkanlar neş'eli pek!

Kavga eden seyirci... Çünkü titriyor içi:
On üçü nasıl bulsun?
Bundan sinirli hepsi... Bu milletin kesesi
Bari ümitle dolsun!
Toto.. Gözün kör olsun!

Necdet Rüştü EFE

Yaşlı aşık

Genç ve güzel bir artist çoktan beri yaşlı çapkınlardan biri tarafından rahatsız edilmekteydi. Nihayet bu sılıcı duruma son vermek için adama bazı şeyleri izah etmesinin lüzumlu olduğuna karar verdi:

— Azızım, dedi, size hakikati söylemem lüzum. Şimdiye kadar hiç aşığım olmadı. Bir tane edinmeye karar verecek olursam dahi, sizin yaşınızda olanlar arasından bunu seçmekle başlamam.

Şikâyet

Bir kadın, doktora gider. Derin bir göğüs geçirerek:

- Ah doktor, der, kocam balayınızdaki gibi değil artık.
- Kaç yaşındasınız? diye doktor sorar.
- Seksen sekiz.
- Kocanız?
- Doksan iki.
- Onun balayınızdaki gibi olmadığını ne zaman farkettiniz?
- Dün gece. Ve bu sabah.

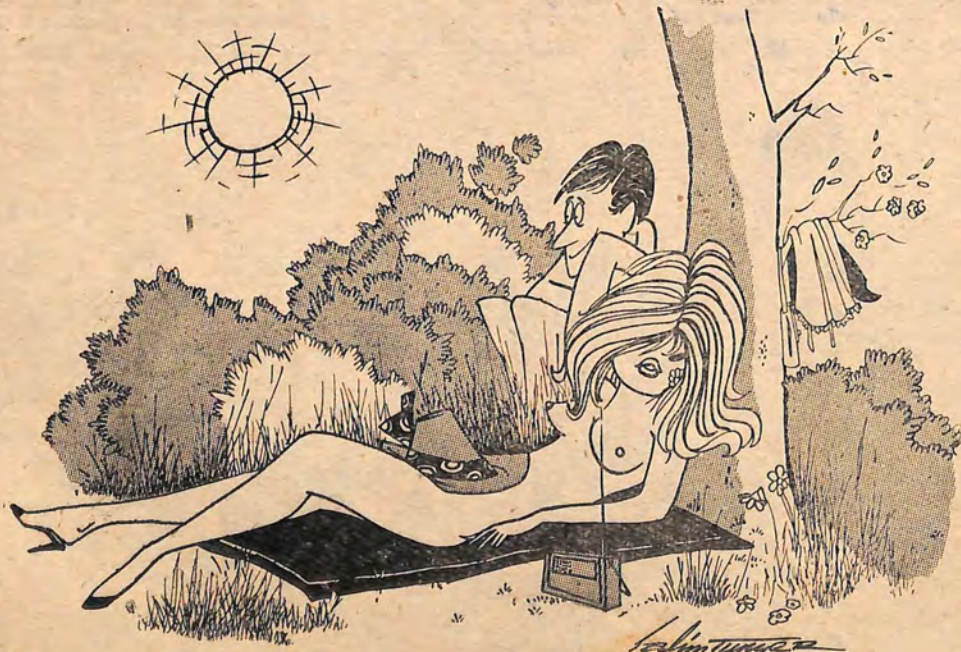
İyi hava

Aydın tenha bir köyde küçük bir ev satın almıştı. Köyün ikliminin sağlığa iyi gelip gelmediğini köylülerden birine sordu. Adam:

— Buradan daha iyi bir havayı hiçbir yerde bulamazsınız. Ben buraya geldiğim zaman başımda bir tek saç yoktu. Hattâ konuşamıyordum bile. Ve yataktan çıkabilmem için beni kucaklarına alıyorlardı.

— Harikulâde!... Çoktan beri mi buradasınız?

— Tabii. Burada doğdum!

— Hadi şekerim, güneş başıma vurmadan şu şapkayı bana ver!..

KÖYÜNÜZDE

Eşkiya var mı

VEDAT SAYGEL

KOMPARTMANDA sekiz kişiydi-
ler. Yeni gelenler heybelerini,
torbalarını yerleştirip de tren
hareket edince, pencerenin yanında
oturan köylülerden biri, yeni gelen-
lere:

— E, hayırlı yolculuklar, dedi. Ni-
reden gelip, ni yana gidiyorsunuz?

Yeni gelenlerden biri cevap verdi:

— Angra'ya...

— İu, yoldaşız demek. İş aramaya

mi?... Köylü, sigarasını sararken:

— Yoh, dedi, müracaatımız vardı
da, Başbağlanla dertlerimizi görü-
meye gidiyoruz.

— Hui, demek dertleriniz var. Şi-
kâyetiniz dopraksızlıktan yana mı?

Dinleyenlerden biri cevap verdi:

— Ni sen sor, ni biz diyecek gar-
daş. Dert bir değil ki söyleyelim. Her

bi köyün ondört kalem derdi var. Otuz

köyün derdini sen hesapla gay-
rıl!

Pencere yanında oturan köylü, bil-
gi bilgic güldü:

— Dertlerinizin ni olduğunu bili-
yom. Bilgiyom emme, gene de keyif-
lenmek için soruyom, dedi. Bi kere

yolumuz yoktur!

— Yok, dedi sigarasını tütüren.

Yol için müracaatınız var emme,

yolumuz yok!

— Suyunuz yoktur.

— Angra'dan he'yet geldiymiş em-

me, suyumuz gelmedi.

— İşğiniz yoktur.

— Direk diktildiler emme, ışığı ve-

remediler.

— Okulunuz yoktur.

— Bi hoca verdilerdi emme, okul

olacak binayı gorscmediler.

— Peki gardaş, diye devam etti

pencerenin yanındaki, eşkiyanız var

mi?

Öteki saf saf cevap verdi:

— Angra'dan istedikti emme, gon-

dermediler!

— Köylerinizde en azından birer

eşkiya yoksa, ömrünüz boyunca ek-

siklerinizin hiçbirini tamamlamaz
hökümat!

— Angra...

— Yoo, dedi pencerenin yanında.

ki. Her bi şey Angra'dan beklen-

mez gardaş. Gocca bi köy, bi dene-

cik eşkiyayı da besleyemez mi? Sal

işsiz güçsüz birini dağa, «Eşkiya

tüm köylerde dehşet saçıyor» diye

yay tevattirli, bak işler kendiliğin-

den yoluna girer mi, girmez mi?

Sigarasını tütüren bozuldu:

— Bre ağa, sen lâfımızı tersinden

anlıyon galiba... Şikâyetimiz tokluk-

tan değil gardaşım, yokluktan... Bi

köy dolusu fıkara kendini doyura-

mazken, nirden bulsun da eşkiyaya

haraç vırsın?

— Eee, bu işler başka türlü yü-

rümez. İnsan gibi yaşamak istiyor

musun, biraz zahmete katlanıp, da-

ğa adam çıkaracaksınız! Hani bizim

köylerin halli, sizin oralarnkından

bin beterdi. Yol desen, yol yok! İ-

şık desen, ışık yok! Kısacası olma-

sı gereken şeylerin hiçbirli yoktu.

Hele güz gelip de ilk kar düştü mü-

dü, gayrı bahara kadar dünyayla i-

lişkimize kesildirdi! Yılın dokuz ayı

bi yere gidemediğimizden gayfede

gafa gafaya virip:

— Bizim hâlimiz n'olacak böyle?

diye birbirimize soruşup duruyo-

ruz!

O sıralarda gene kar yolları bi

kapayış kapamış ki, sorma gitsin!

Hani koycek donup kalsak, cenaze-

mizi kaldırmaya gelen cemaat de-

ğil bizi, köyün bile izini bulamaz!

Eldeki avuçtaki yiyecekler de tü-

kenip, kışın üstüne bi de açlık bas-

tırdı mı? Göz göre göre ölüyoruz

gayrı! Toplandık Çolağın gayfeye,

birbirimize soruşup duruyoruz:

— Bizim hâlimiz n'olacak böyle?

Biz böylece soruşup dururken, De-

li Rüstem:

— Len ağalar, dedi, sormak karın

doyurur mu?

— Peki, nidek?...

— Açlıktan kurtulmak için bi ça-

reler bulalım. İçimizden birini gon-

derelim şehere, durumu oradaki bö-

yüklere duyuralım.

Oğlan deli meli emme, gene de

hepimizden en akıllıca lâfı o etti.

Muhtar:

— Efferim deli oğlana, dedi. Aç-

lık nasıl da aklını başına getirdi!

İçimizden birini gonderek, gitsin.

Kâğıt çekistik, gitme işi Köstebek

Osman'a düştü. Köyün durumunu,

bizim durumumuzu uzun uzun ya-

zıp, tutuşturduk eline. Kar kış de-

meden yola çıktı Köstebek. Biz de

Çolağın gayfede dönüşünü bekliyo-

ruz. Geç vakitler yarı donmuş bi

halde, koye dar attı kendini Osman.

Sardık çevresini. Vâlîyi gördüğünü,

mektubu verdiğini bir bir anlattı.

— Eee, didik, sonra n'oldu?

— Siz bi kaç gün dışınızı sıkın,

ben Angra'yla temasa geçip, sonu-

cu size bildiririm, dedi.

Gene başladık kara kara düşün-

meye... Üstünden kaç gün geçti bil-

miyorum, bi sesle yerlerimizden fırla-

ladık:

— Koye bi böyyük adam gelyol

diye ünneyip duruyor Rıza'nın oğ-

lan!

Dışarı uğradık ki, essahtan sarın-

mış sarmalanmış, omuzuna kayış-

larla koca bi çanta asmış, ortalıkta

dolanana biri... Muhtar:

— Angra'dan gelen yardım, bu

çantanın içinde olsa gerek, dedi.

Sardık yabancının çevresini, bu-

yur ettik gayfeye. Angra'daki bö-

yüklerimizin ne gonderdiklerini öğ-

renmek için meraktan guduruyoruz!

Sözü açmak için gıvranan muhtar:

— Eee, dedi, hoşgeldiniz. Köyü-

müzi nasıl buldunuz?

— Tesadüfen, diye cevap verdi

yabancı. Köyünüz kaç hane?

— Bizim köy otuz iki hanedir emme:

— Nüfusu çok gorsetelim, diye fı-

sıldadık muhtara. Yardımı nüfusa

göre virecekler zaar.

— 72 hane, dedi muhtar.

— Demek en ufak köy sizinki...

— Deli Rüstem atıldı oradan:

— Yok bey, dedi, pek küçük de-

ğeldir emme, soğuktan büzüldü! Yaz

gelende bi bu kadar daha büyür.

Sordu yabancı:

— Suyunuz var mı?

Gayfeci Çolak cevap verdi:

— Yoktur bey.

Adam defterine bi şeyler yazdı:

— Yolunuz?...

— Yok!

— Okulunuz?...

— Şükür o da yok.

— Hayvanlarımız falan?...

Kış bastırır bastırmaz, olanlarını

da yediğimizden, utana sıkıla cevap

verdik:

— Yoktur bey...

— Eşkiyanız var mı, eşkiyanız?

Hepimiz birbirimize bakışıp kal-

dık! Muhtar, kulağıma:

— Ula eşkiya dediği de ne ola ki?

diye fıslıladı.

«Bilmem» diye dudakımı büzdüm.

— Vallaha ne yedim, ne tadını bi-

lirem ağa...

Osman:

— Bu sorduğu giyecek bi şey ol-

malı, diye fıslıladı.

— Yok gardaş, dedi Rıza. Eşkiya

dediği, zeytinyağ gibi bi şey olmalı.

Deli, muhtarın kolunu dürttü:

— Aman ağa buna olsun yok de-

miyelim. Herif kızır da, «Peki siz

ne arıyorsunuz burda?» derse ne de-

riz?

Muhtar:

— Eh, bi miktar eşkiyamız var

bey, dedi. Hani biraz somun, biraz

fasulye, nohut bulsak, biz eşkiyasız

da yeriz emme, kör olsun onlar yok!

Adam dediklerimizi yazdı, kutu-

dan çıkardığı makineyle resimleri-

mizi çekti:

— Hadi bana eyvallah, dedi, gitti.

Ne yapacağını bilmeden elimizden

kaçırdık adamı. Kaçırık ya, bu se-

fer açlığımızı falan da unutup, «Eş-

kiya»nın ne olduğunu düşünmeye

koyulduk. Muhtar:

— Keşke yok deseydik, diye dö-

vünüp duruyor. «Madem eşkiyanız

var, bu kış onunla idare edip durun

hele» derlerse ne yaparsınız?

Rıza, Deliye:

— Ulan fakir fıkaranın rızıkıyla

oynamaya utanmıyor musun it? di-

ye küfür edip duruyor. Ya tevziat-

ta, «Eh madem var, size eşkiya ver-

miyoruz» derlerse?...

Neyse, izine gelen Durmuş Çavuş-

tan eşkiyanın ne olduğunu öğrendik

de, milletin birbirine girmesini ön-

ledik. Eşkiya, onun bunun haracını

yiye, yol kesip adam öldürenlere

denirmiş. Hele bizim taraf illerinde

pek çok varmış bunlardan.

— Köye gelen adam da her halde

gazetecidir, dedi Durmuş Çavuş. Bu

sıra gazetecisiyle, jandarmasıyla

memleket bu tarafa akıyor!

İki gün sonra şehre inen Deli, bi

sevingle döndü ki, sormayın gitsin!

— N'oldu len? dedik.

— Aman ağalar, dedi, Zeynel'lerin

köyüne yol yapıyor, ışık döşeniyor,

binalar falan kurulmuş, görseniz şa-

şarsınız?

— Şu Angra'nın yaptığı işe bakın-

di hele, diye muhtar sığırdı yerin-

den. Köyün yolu ile ışığı için biz

onlardan çok önce müracaat etmiş-

tik. Dimek bizi adam yerine koyma-

dılar! Dimek biz onlara ilâzım de-

ğelliz!

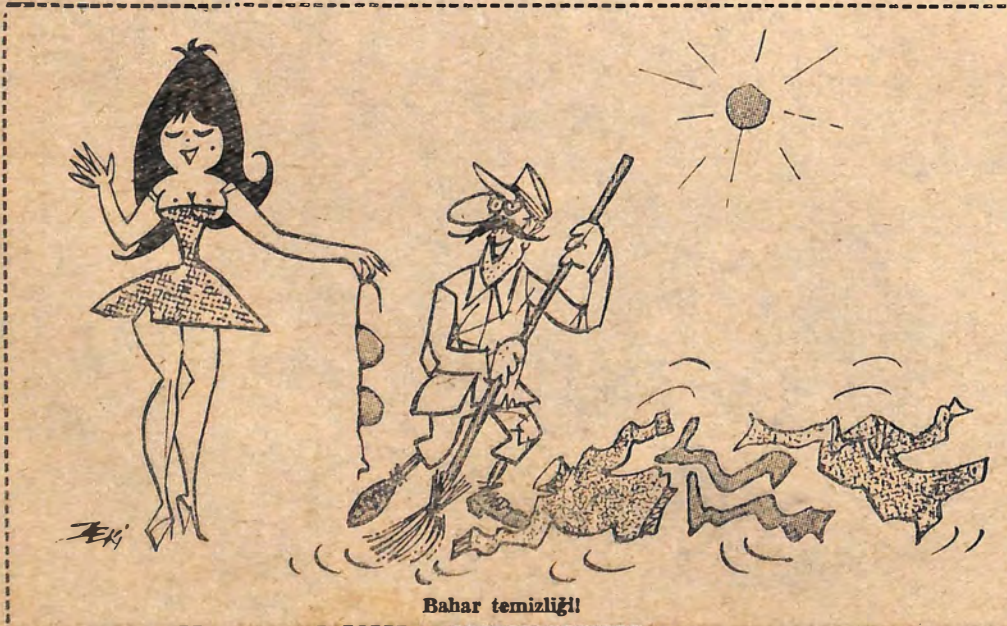
— Hemen kuzma ağa, dedi Deli. O-

raya döşenen yol sebepsiz değil.

— Peki neden oraya yol yapıyor

da, buraya yapılmıyor?

Deli topladı bizi çevresine, işin iş

Bahar temizliği!

ylüzünü bir bir açık adı. O koyde namlı eşkiyalar varmış. Hökûmat tutacakmış emme, yol, ışık olmadan candırma bi şey yapamıyormuş.

— Kırk yılda bir deli sözü dinlerseniz, bu işten biz de kârlı çıkarız, dedi Deli.

Hep akıllılardan çektiğimiz için, bi kere de deli sözü dinleyek dedik.

— Köyün bütün ihtiyaçlarının karşılanmasını istiyorsanız, önce dağa bir eşkiya çıkaralım.

— Oldu olacak çıkarak bari...

Sabaha kadar neyi nasıl yapacağımızı plânladık. Şafak sökerken de, köyün en aylak adamı, Pısırk Hamit'i bulduk.

— Len bize çalışır mısın? dedik.

Sevinçten ellerimize sarıldık:

— Allah sizden razı olsun ağalar. Siz iş bulduktan sonra, ben neden çalışmayayım?

— Peki ayhına ne istersin?

— Yabancı mıyız ağa?... Garnımı doyursanız yeter!

Muhtar:

— Garnım doyması bizden, dedi. Üstelik ayda beş lira da cep harçlığı, yeter mi?

— Allah duttuğunuzu altın etsin ağa ar... Siz iş emredin, ben yapayım!

— Eşkiyalık yapacaksın, dedik.

— Tarif edin, yaparım.

— Eline bi tüfeng alıp, bütün gün dağlarda dolaşacaksın.

Oğlanın eline barutsuz, fişeksiz bi av tüfengi tutuşturduk, adını Hamido koyduk, saldıkd dağa... Bütün gün dağlarda tur atıyor, gece oldu mu ydu Çolağın gayfesinde garnını doyurup, uyuyor. Biz de gasabaya, şehere her inişte, eşkiya Hamido'nun ortalığı kasıp kavurduğunu, köyde taş üstünde taş komadığını herkese yayıyoruz!

Bir gün, beş gün, on gün derken ne duyuldu? Bizim pısırk Hamido'nun ünü cihana yayılamış mı?

— Ülen, dedik, yoksa bizlerden habarsız bi haitlar mı karıştırıyor-sun?

Yemin üstüne yemin ediyor oğlan:

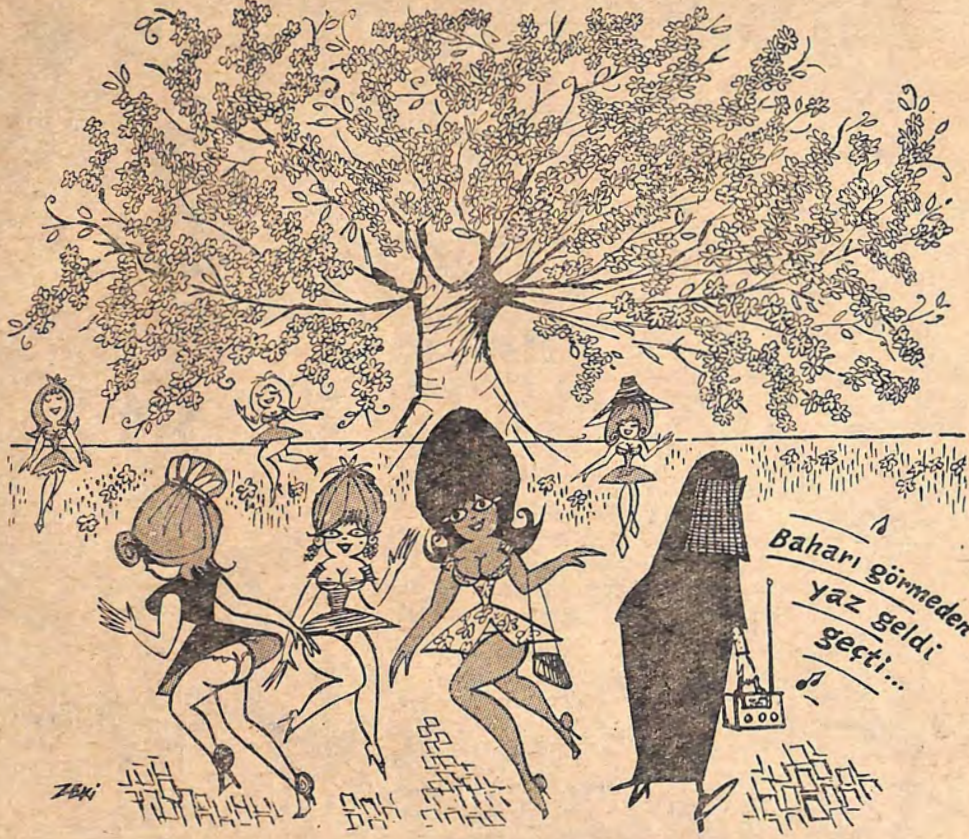
— Valaha bi şeyler yaptığım yok ağalar, diyor. Boş tüfenkle kabadayılık mı olur?

— Deli sevinçle ellerini oğusturup oğusturup:

— Eee, yakında bizim buralar da şenlenir ağalar, diyor.

Emme bizim Hamido öyle göklere çıkarılıyor ki, içinde belki biraz da essah payı vardır diye, başladık peşine adam salmaya... Yok gardaşım, oğlan kuzu gibi... Gorsettiğimiz yolun dışına bile çıkmıyor!

Gasabadan dönenler de, yeni yeni haberlar getiriyor. Yok efendim Hamido'yu yakalamaya gelen candırma, gasabaya yerleşmiş; yok, hücumla geçmek için baharı bekliyorlarmış; yok, Hamido'yu yakalamak için koye yol yapıyorlarmış falan derken, iş daha da kızışmasın mı? Kumandanla Validen mektubun bi-

Şarkılı!...

ri gidip, biri geliyor bizim Hamido'ya... Hele Belediye Reisinden gelen üç mektubun üçü de birbirinden daha komikti. Reis birinci mektup? ta, «Sayın bay Hamido» diyordu. «Köyünüze gelip, karşılıklı birer gayfe içmeyi pek isterdim. Fakat işlerimin çokluğu buna mâni olduğundan, müsait bir zamanda sizin Belediye konağına kadar bir zahmet gelmenizi rica ediyorum. Hem şahıslarımızın durumu, hem memleket meseleleri hakkında fikir teatisinde bulunmamızın sayısız faydaları bakımından bilhassa bekliyorum.»

Bizim Pısırk Hamit'i aldı mı bi korku:

— Üstüme bu kadar düştüklerine bakılırsa, bu herifler beni ellerine geçirdiklerinde öldürürler zaar, diye dövünüp duruyor! En iyisi, gidip teslim olayım bari...

— Aman yapma, dedik, etme, dedik, sen bize daha lâzımsın dedik, köyün ihtiyaçları giderilmeden sen nasıl teslim olabiliyorsın, dedik.

Hattâ muhtar:

— Len yevmiyeli adamımız değil misin? Ne dersek onu yapacaksın it! diye tehdit bile etti de, zor caydırdı!

Bahara doğru mektuplar kesildi. Bu sefer biz kuşkulandırmaya başladık. İster misin Hamido'yu yakalamaktan caysınlar?

Durmuş'a bi mektup yazdırıp, Hamido'yu neden yakalamadıklarını Vali'den sorduk. Gelen cevapta, «yolsuzluk, ışıksızlık, silâh ve taşıtırsızlık gibi teknik imkânsızlıklarımızdan dolayı, gereken para temin edilene kadar ertelenmiştir» yazıyordu.

Bu mektuba bizim köyün halkı bi duygulanış duyulansın, Pısırk Hamit bile:

— Hökûmatı güç durumda bırakmak insanlığa sığmaz, diye ağlayıp yolunuyor!

Deli:

— Devleti güç durumda bırakmak gerçekten vatandaşlığa yakışmaz, dedi.

Devleti güç durumda bırakmaya-

lım emme, kendimiz de güç durumdayız. Muhtar:

— Hamido'yu, hökûmata veresiye verelim gitsin, dedi. Yabancılarla borçlanacağına, bize borçlansın devlet!

İşte böyle ağalar. Sonrasını gazetelerde okumuşsunuzdur belki. Koye bi yol, bi ışık, bi su, bi okul karşılığında teslim ettik Hamido'yu... Oğlan iyi de cep harçlığı aldı hanı... Bu sebeple diyorum ki, Angıra'ya elli heyet gondereceğine dağa bi eşkiya çıkart, ihtiyaçlarınız daha çabuk görülür.

Din eyenlerden biri sordu:

— Hökûmat vaat ettiklerini yaptı mı bari?

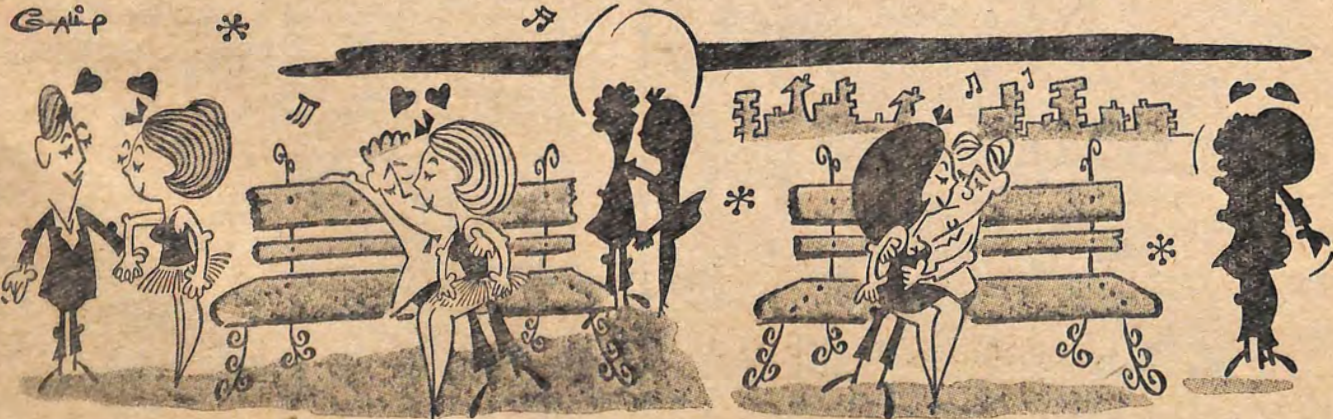
— Bi kısmını yaptı.

— Kalanı n'olacak?

Pencere yanındaki cevap verdi:

— Galiba onun için bi eşkiya daha çıkaracağız!

Vedat SAYGEL

İkili görüşmeler!...

Gene dokuzda kaldık

— Totoculara —

Nasıl dayanır buna sporsever yürekler?
Yıkıldı birer birer güvenilen direkler.
Sürpriz maçı tutturmak kedere keder ekler.
Acemi ördek gibi gene de kıptan daldık.
Kaldık gene dokuzda, gene dokuzda kaldık.

Benim tek düşüncem var; hep «bir», «iki» ve «sıfır».
Hayatta başka nem var?... Gerisi ıvır-zıvır...
Dokuz tutan kuponu ister ye, isfer ısır.
Şevrole alacaktık.. Bu hafta da nah aldık.
Kaldık gene dokuzda, gene dokuzda kaldık.

Doldururum kuponu ben TOTO'nun aşkına.
Pazar akşamları hep dönüyorum şaşkına.
Dostlarımız üzülsün, düşmanlar yaksın kına.
On üçü tuttursaydık bir de kat alacaktık.
Kaldık gene dokuzda, gene dokuzda kaldık.

İhtimaller, direkler, sürprizler ve formüller...
Zarlar, yazı-turalar denendi birer birer.
On üç maçın hayâli gece düşüme girer.
Biterdi şu bekârlık ön üçü tuttursaydık.
Kaldık gene dokuzda, gene dokuzda kaldık.

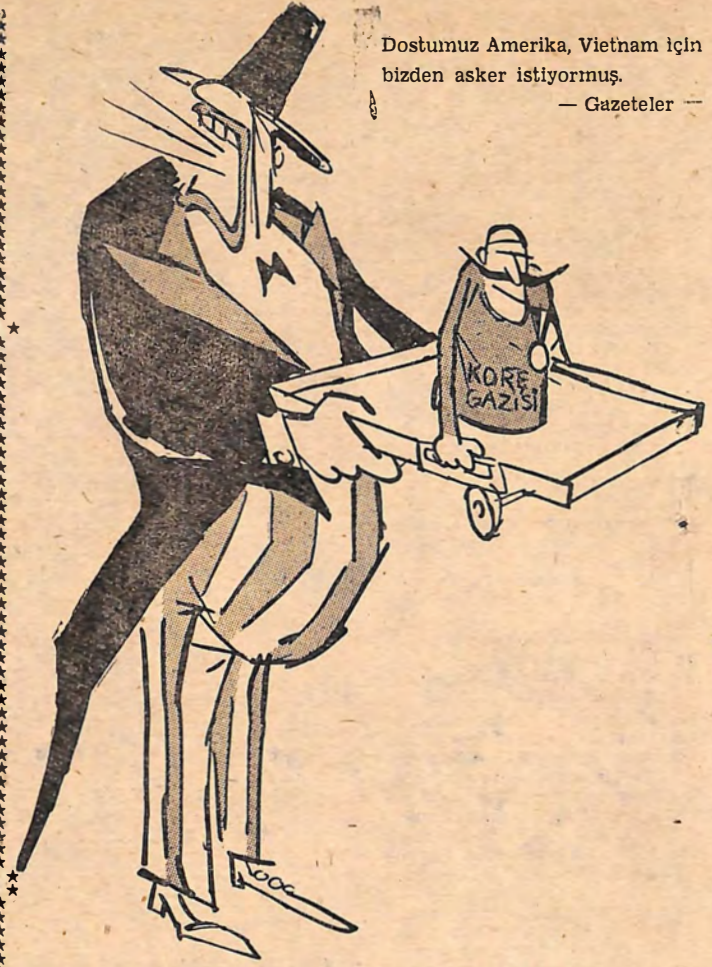
İki «iki», dört «sıfır», yedi «bir» var kolonda...
Suç ya futbolcularda, ya TOTO oynayanda.
Ak koyun, kara koyun pazar akşam olanda...
Üstelik on tutandan bir de nasihat aldık.
Kaldık gene dokuzda, gene dokuzda kaldık.

Muko der ki: Ölmek var, dönmek yoktur TOTO'dan.
Ne vazgeçmek CENTO'dan, ne ayrılmak NATO'dan.
Ne sağdan, ne de soldan... TOTO yolu ortadan.
Sıfır, bir, iki dedik... Doldurduk, imzaladık.
Kaldık gene dokuzda, gene dokuzda kaldık.

Mukadder ÖZAKMAN

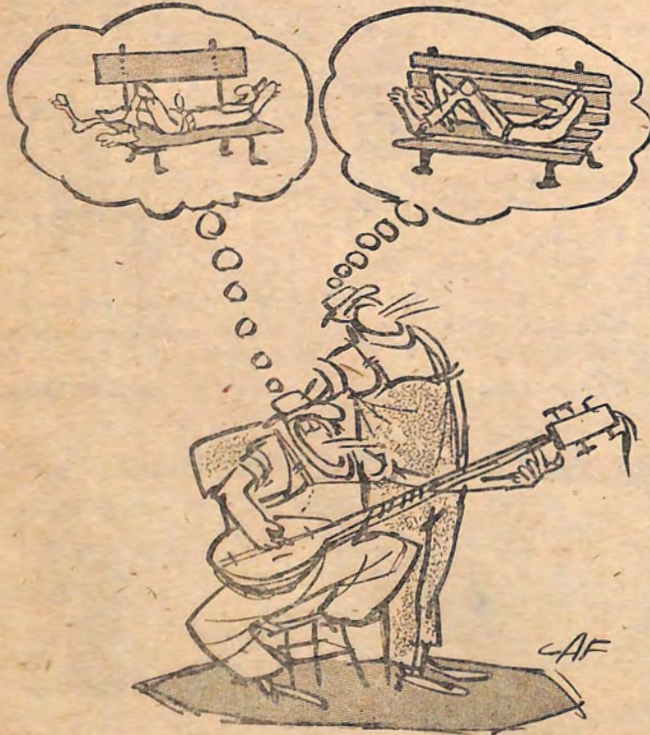
Dostunuz Amerika, Vietnam için
bizden asker istiyorunuş.

— Gazeteler —

— Haniyaaa, bir dostluk kaldı!...

Almanya'daki yabancı işçiler, işlerinden çıkarılıyor. — Gazeteler —

Yabancı olduk şimdi,
Yazık birbirimize...
İstersen gel dönelim
Eski günlerimize!

Büyük Yarışmamız Sonuçlandı

Okurlarımızın geniş bir ilgiyle katıldıkları büyük karikatür yarışmamız sonuçlanmıştır. 22 Nisan cumartesi günü sonuna kadar elimize geçmiş bulunan cevapların doğruları tasnif edilmektedir.

Bu doğru cevaplar arasında çekilecek kur'a neticesi armağanlarımızı kazanacak talihli okurlarımız belli olacaktır.
Cevapları doğru olan okurlarımızın hepsine bol şanslar dileyerek neticeleri açıklıyoruz.

Karikatür 1 : (Bülent Şeren) Müzik ruhun gıdasıdır!

Karikatür 2 : (Cemal Nadir)

Park kapılarında:

Kadın — Müsade ederseniz biraz parka girip hava alalım baylar!..

Karikatür 3 : (Mehmet Polat)

— Haydi kaldır başını canım, bu kadar utangaç olma!

Karikatür 4 : (Turhan Selçuk)

Efendim nerde... Ben nerde...

Karikatür 5 : (Zeki Beyner)

— Biz fakir insanlarız ahbap... Buna göre lâfi nereden bulup atacaksın?

Karikatür 6 : (Necmi Rıza)

— Bak, önceden haber vereyim: Ben yemek pişirmesini bilmem...

— Aman çok iyi... Ben de bulaşık yıkamasını bilmem!

Karikatür 7 : (Ramiz)

— İçindekiler hep bildiğin şeyler...

— Desene, çamaşır sandığı değil de rey sandığı gibi bir şey bu?...

Karikatür 8 : (Burhan Solukçu)

Kurban — Vah zavallı insanlar!...

Karikatür 9 : (Şadi Dinççağ)

Batıda: Servet sahibi

Bizde: Servet sahibi

Karikatür 10 : (Cafer Zorlu) Köy ağası.

Karikatür 11 : (Semih Balçoğlu)

Turist — Müdür bey ne düşürdü?

Karikatür 12 : (Yaşar Tonguç) Bir ömür böyle geçti...

Karikatür 13 : (Yalçın Çetin) Dinler Tarihi

Karikatür 14 : (Altan Erbulak) İcrai sanat

Karikatür 15 : (Nehar Tüblek)

— Anneee... Okulu kaybettim!

Karikatür 16 : (Ali Ulvi) «Benimle evlenir misiniz?»

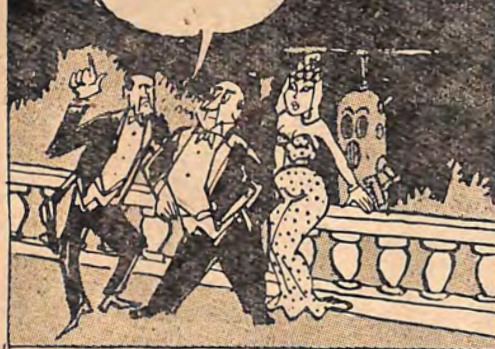

Adamımız CEYMİS BONT

19

DR. NO VE ROBOTLA-
RIN BULUNDUĞU YERİ
HEMEN ABLUKAYA
ALIN!

TAM BUSIRADA RO-
BOTLARDAN BİRİ
MONİK'İ SIKICA SA-
RAR.

BAHSETTİĞİ-
NİZ ROBOTLAR
GERÇEK OLSAY-
DI, MONİK BUR-
DA OLMAZDI...

ROBOT
MONİK'İLE
HAVALA-
NIR...

DİKKAT, ALARM!!
BÜTÜN İZİNLERİ KALDI-
RIN, LİMANI ABLUKA-
YA ALIN!!

HELE
SÜKÜR!!

POLİS ŞEFİ İLE BONT, Zİ-
YAFETİ YARIDA BIRAKIP
DIŞARI ÇIKARLAR. TAM
BUSIRADA DIŞARIDA...

İSTE, FRAĞINIZI
ÇALAN!!

SENYÖR BONT, DR NO'NUN
GİZLENDİĞİ YERİ İVİCE TARİF
EDİN BANA!!

ONU BUNDU ANLAMAM...
FRAĞIMI İSTERİM BEN!

BİR AN EVVEL KENDİNE
GELMESİ LAZIM... YOKSA
"ALARM," BOŞA GİDER!

ADAMIMIZ HİÇ TE KENDİ-
NE GELECEK GİBİ DEĞİL...

SABUK EVİNE GÖTÜRÜP,
GIYDİRELİM ŞUNU...

POLİS ŞEFİ ADAMIMIZI GIYDİRE DUR-
SUN, LİMAN POLİSLERİ TARAFINDAN
KÜŞATILMIŞTIR.

AAA... İŞİMİZE
MANİ OLUYORSU-
NUZ AMA...

LİMANIN MALLARI PO-
LİSİ PROTESTO ETME-
ĞE BAŞLAR.

BU ARADA DR. NO, Mİ-MO-
ZA VE YE-İÇ-ÇEK, KÖPRÜ
ALTINDAKİ GİZLİ BÖLME-
LERİNE ÇEKİLİRLER...

KONDANSETÖR
YOK!.. YOLDA MI
DÜŞÜRDÜK
ACABA?..

DIŞARI ÇI-
KIPARIYO-
RUM!

YER-
YÜZÜ

ROBOTLA MONİK 972 metre
YÜKSEKLİKTE ASKIDA KA-
LIRLAR.. ROBOT'UN BİR
SAATLİK YAKITI VARDIR!

HAFTAYA Kafa Kafaya!

it Adası

ROMAN

MUZAFFER İZGÜ

— 16 —

— Uzan Mehdi!...
Uzanınca daha çok anladım yorulduğumu. Yani ya; Necmiye:
— Gittimiyim, burada kalalım, de-se canıma mınnettli.
Gözlerimi kapadım. Dalmışım. Bira-raz sonra koyunuma giren bir elin dürtmesiyle uyandım:
— Korktun mu? Kibrit arıyordum, dedi Necmiye.
Bereket, gece yola çıkmazdan evvel bir kutu kibrit almayı ihmal etmemiştim. Uzattım:
— Çok yorulmuşum Necmiye.
— Ne kadar geldik den?
— Bilmem ki...
— Yarım gün yörüdük.
Topladığı çalılar yakmak için bir kibrit çaktı. Çalılar koyu bir dumanla yanmağa başladılar.
— Buğday gaynatacam.
— Su?
— Aşşada, derede... Küçük bir göz var orda, kımıl kımıl gaynıyor...
Tencereyi ateşin üzerine bıraktıktan sonra, gellip yanına oturdu. Sonra ellerimi tuttu.
— Gelen geçen olur, dedim.
İstemiyerek geri çekildikten sonra:
— Çok oldu sen uyuyalı, dedi.
Güneşe baktım. Batı tarafına geçmişti. Ama sıcaklığından hiçbir şey kaybetmemişti.
— Sen ne yaptın ben uyurken?
— Sana baktım...
— Neyime baktın?
— Heç, çocuklar gibi ağız açık uyuyon.
— Yorgunluktan olacak.
— Nereye gidiyoruz Mehdi?
— Bilmiyorum.
— Bilmeden gidilir mi?
— Neden gidilmezmiş? Nasıl olsa konacak bir yer buluruz. Kış değil ki korkasın. İnsan sıkıldıktan sonra yazının yüzünde bile yatar.
— Kaç lira var?...
— Bir kaç lira...
— Bende de on lira var. Verliym sana.
— Kalsın sende.
— Para erekte durur.
Koyundan bir kâğıt on liralık çıkararak cebime soktu.
— İş bulabilecek miyim köylerde?
— Sen çalışmıyacaksın. Ben bir yerde imamlık bulurum.
— Ya bulamazsan?
— Bulurum... Bulamazsam bile, seni köyün birine yerleştirdikten sonra köy köy gezerim.
— Ben yalnız kalmam köyde. Ben de sen'le gelirim.
Başını dizime koydu.
— Yat uyu, dedim.
— Buğday gaynar şimdi.
Yüzünü seyreliyordum. Etli, muntazam dudaklarında bir mırıltı vardı. Türkü gibi, dua gibi bir mırıltıydı bu... Yorgun gözlerinde anlayamadığım bir ışık yanıp yanıp sönüyordu. Belki de, hayatında ilk kez mes'ut oluyordu bu kadın. Şimdiye dek hep çile çekmişti. Ama neden durup durup:
— Ben sana yâr olamam Mehdi, ol-

mak istesem bile etmezler» diyordu.
Bu sözü söylemesine sebep neydi? Geçmişini mi düşünüyordu? Kocasını mı, Abdurrahman'ı mı, diğerlerini mi?
Saçlarını yüzünün çevresinde topladım. Yanaklarını sıktım.
— Mehdi, dedi.
— Hı, dedim.
— Ne düşünüyorsun?
— Arap İmamı, dedim.
Oysaki Arap İmam yoktu o anda aklımda.
— Arap İmamı düşünüyordum Necmiye. Her şeyi söyleyiydi de, bir bunu söylemediydi.
— Neyi?
— Bir İmam kendi karısına nikâh kıyabılır mı?
— Onu, benimle yatmadan evvel düşünecektin.
— Abdurrahman kıydı mı?
— O bana heç avradım ol demedi ki...
Güldüm. Doğru söylüyordu.
— Ama, dedim, şu iş helâliyle yapsak olmaz mı?
— Değirmendeki haram mıydı?
— Arap İmamın dediğine göre haramdı.
— Bu işin haramı olmaz. Sen beni sevdin, ben seni sevdim. Sen ateşini soğuttun benim üzerimde, ben ateşimi soğuttum senin altında...
— Sen İmam olmalıydın.
— Bir köyü dınsız ederdim. Ama yalan mı dedim?
— Yalan değil.
— Öyleyse, niye Arap İmam öyle demiş?
— Ne billeyim ben!...
— Sen Arap İmamı da eycene bilmen. Bir erkeğin ne mal olduğunu anlamak için avratlara sormak lâzım.
— Arap İmam için mi diyorsun bunları?...
— He.
— Sana bir şey mi yaptı?
— Yoo. Amma bıraksam, senin o haram dediğin şeyi yapacaktı.
— Ama evli o...
— Evliler daha azgındır oğlum.
— Ben de ağzın mıylim?

— Daha belli değil, dün bir, bugün iki.
— Ne yaptıydı sana Arap İmam?
— Ne yapacak, istedi, vermedim.
— Açıkça mı istedi?
— Açıkça istemedi ya, kıstırmaya çalıştı.
— Nerede?
— Evimde. Bir gün kapımın önünden geçiyordu. Alaca karanlıktı etraf.
«Ne yapıyon?» dedi.
«Oturuyorum» dedim.
«Erinden bir haber var mı?»
«Yok» dedim.
«Mektup saldın mı?» diye sordu.
«Kim yazacak, kim salacak?» dedi.
«Adresesini biliyon mu?»
«Yoo» dedim.
Yanıma yaklaştı:
«Benim Adana'da bir hemşerim, var, dur ona bir mektup salalım» dedi.
Ne bilirim ben adamın kötü niyetini. Cebinden bir kâğıt çıkardı:
«Burda gapının önünde yazmamız yakışık almaz, gören mören olursa İmam'a bak derler» dedi. «En eyisli içeri geçip yazak.»
«Buyur gir» dedim.
«Avluda da görürler» dedi.
«Öyleyse içeri geç» dedim.
İçeri geçince kalemi kâğıdı eline aldı. Bir şeyler yazdı, bir şeyler karaladı.
«Mektup bitti, sen heç üzölme artık. Benim bu hemşerim candar-ma gibi adamdır, erini yılanın deliğinde bile olsa bulur çıkarır» dedi.
«Allah razı olsun senden İmam efendi» dedim.
Baktım adam glidecek gibi değil. İşte o zaman anladım niyetini. Of-luyor, puf-luyor, elini yumruk etmiş, mindere vurup duruyor.
«Bir derdin mi var?» dedim.
Keşke demez olaymışım. Atılma-sın mı herif üstüme. Bilin, adam değil ayı. Belki var yüz okka. Ulan aman, aldı mı beni altına. Bir taraftan ağzımı tıkamış, bir taraftan uçkuruma el atmağa çalışıyor... O-rada bir kurnazlık etmesem, herif hepten hem beni boğacak, hem de muradına nail olacak... Nasıl oldu

bilmem, elini ağzımdan çekti.
«Bu boku böyle, zornan yapmağa ne lüzum var?» dedim.
Hırliyordu, gözleri iri iri açılmış, göğsü inip inip kalkıyordu. Altından kayıverdim. O kaçacağı mı zannettiği için, hızla atıldı ileriye. Kafasını di-reğe vurdu... Pencerenin yanında galmışım. Pencereyi biliyon, içine sığsam, atacam kendimi dışarı...
«Soyun yaa, soyun» dedim. Bu iş elbiseyken olur mu?
İnanmadı sözlerime.
«Geç şöyle rahat rahat soyun» dedim. Başladı acele acele sofun-mağa. Soyduğunu deli gibi atıyor kapının yanına... Yaklaştım:
«Ama, dedim, bi gülek buğday is-terim.»
«İki gülek verliym» dedi.
Necmiye, bundan gerisini anlatır-ken kakhahadan kırılıyordu...
«Dur şu döşseği serliym, guru yerde şimdi sen belimli gıran» de-dim.
Soyka, eyice inandı. Yüklüğe doğ-ru gettim. Yatağı endirdim, serdim, tam İmam yatağın içine gırıyordu ki, bi tekme salladım götüne. On-dan sonra elbiselerini kaptığım gl-bi fırladım dışarıya... Döndüm, pen-cerenin yanına geçtim:
«Şimdi bağırıyorum işte, dedim. İçerde Arap İmam cıscıblak diye.»
Bi yalvarır, bi yalvarır deme ge-t-sin:
«Getir elbiselerimi, dört gülek ve-recem. Vallaha beş gülek verecem.» Ben dışardan eycene sövüyorum:
«Seni dümbük seni, bir de mek-tup yazacakmış bana...»
«Gurban Necmiye, ben ettim, sen etme Necmiye!»
«Bağıracam, bağıracam işte. Se-ni elâleme düd edecem!»
«Bacımsın sen vallaha, dünya ah-ret bacımsın. Gir içeri de ver elbi-selerimi.»
Yatağın üzerine para koyuyor:
«Bak inanmazsan, paraya bak» di-yor.
«Yere gırsın senin paran» dedim, pencereden attım çamaşırlarını...
Sonra içeri girdiğimde parayı da yüzüne çarptım. Hiç utanmadan eğ-ilip topladı. Çıkarken ne dese beğ-e-nirsin?
«Mektubu salarım, heç meraklan-ma, hemşerim gocanı bulur» diyor-du...
«Sen de gurşunlara gelesin, go-cam da» dedim.
Defoldu getti...
— Zor, diye mırıldandım.
— Zor olan ne? diye sordu.
— Adı çıkmak.
— Dümbük erim düşünsün.
— Ama zahmetini sen çekti...
— Çekeceğimden başka...
— Ama şimdi ben varım...
— Öyle sen varsın, dedi belimli kuvvetlice sıkı.
Kalktı, tencereye baktı:
— Aboov, eyi ki daha çok dal-madık mavraya, yoksa yanacakmış buğday...
Tencerenin kapağını tutarak, buğ-dayın suyunu süzdü, getirdi:
(Devamı var)

* Haftalık Sıyasî Mizah Mecmûası *

SAHİBİ:
Ergin Ortaç
Yazı işlerini fiilen idare eden:
Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:
Akbaba Matbaası
Sekreter: Selâmi M. Yurdatap
Abone bedeli: Yıllığı 50, Altı ay-lığı 25 lira. Yabancı memleket-lere yıllık 100, altı aylığı 50 lira.
Uçak masrafı ayrıca alınır.

IDARE YERİ:
Divanyolu Klodfarer Caddesi,
No. 8 - 10, Daire: 3. İstanbul
Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI: Kapak içi, san-timi 25 lira, iç sayfalar 40 liradır.
Bu gazete Basın ahlâk yasa-sına uymayı taahhüt etmiştir.
Fiyat: 100 kuruştur.

Milletler Gülüyor

Ceza

Yeni ana okulu öğretmeni sınıfa girdiği zaman kürsüsüne yakın bir yerde ıslaklık görür. (Öğrencilerden biri gülmesini tutamıyarak fıkırdar).

Öğretmen:

— Hepiniz ayağa kalkarak sınıfın nihayetine gidiniz, der. Ben de yanınızda olacağım. Yüzümü zü duvara dönüp gözlerimizi kapayacağız. Yirmiye kadar sayacağım. Bu arada, o işi kim yaparsa, gidip yeri temizlesin.

Öğrenciler yüzlerini duvara dönüp, öğretmen yirmiye kadar saydıktan sonra başlarını çevirdiklerinde, yerdeki ıslaklığın yanında bir ikinci ıslaklık daha görürler. Kara tahtaya ise, ince bir yazıyla şu satırlar yazılmıştır: «Fantoma ikinci defa olarak herkesi hayretler içinde bırakıyor.»

***

Sır!..

Genç bir İngiliz, arkadaşına hiddetle sordu:

— Mary'ye ne diye benim bir budala olduğumu söyledin?

Arkadaşı:

— Oh, çok üzülürüm Clive!.. diye cevap verdi. Yoksa bu bir sır mıydı?

— Şamata yapıyor musunuz, yoksa aşağıya ineyim mi?...

Deliler kampı

Yetmiş yolcu taşıyan bir uçak, deliler hastahanesi üzerinden uçuyordu. Pilot birden kahrkaha-larla gülmeye başladı. Hostes:

— Niçin gülüyorsunuz? diye sordu.

— Hiç, dedi pilot, sadece aralarında olmadığımı farkettiklerim zaman kopacak gürültüyü düşünüyorum da!..

***

İki kanguru arasında

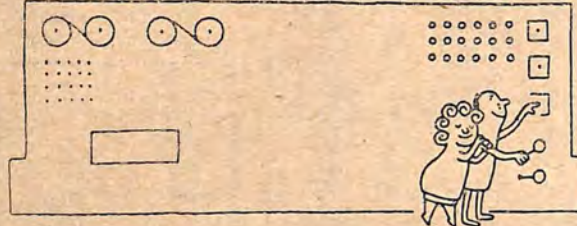
Sahne Avustralya'da geçer.

Birinci kanguru:

— Annabel, bebeği göremiyorum, nerede?

İkinci kanguru:

— Eyvah! Burada yankesiciler dolaşıyor!..

Yazısız

Hayır ama...

Altı yaşındaki Jojo akrabalarının yanında tatilini geçirmeye gitmişti. Misafirliliğinin ilk sabahı ev sahibi kahvaltıda sütü kahve, tereyağ ve ay çörekleri çıkardı. Ama Jojo asık bir yüzle:

— Ben bunları yemem, dedi. Annem bana kahvaltıda dalma kremalı pasta hazırlardı.

Kadının canı sıkıldı ama, ses çıkarmadı. Ertesi sabah çocuğa kahvaltıda kremalı pasta verdi. Çocuk yine:

— Ben bunları yemeyeceğim, dedi.

Kadın sinirlenerek:

— İyi ama dün bana annenim sana sabahleyin kremalı pasta hazırladığını söylemişti!

— Evet. Annem hazırlardı. Fakat ben onları da yemedim!

Yazısız

İnsaf

Sinemada, kadın kocasına doğru eğilerek şikâyet etti:

— Yanımda oturan adam beni rahatsız ediyor. Önce ayağı ile, sonra diziyile, şimdi de eliyle sıkırmaya başladı.

Koca, pişkinlikle:

— Koltuk çok pahalı, film de kötü. Benim de yanımda eli yüzü düzgün bir kadın olsaydı aynı şekilde hareket ederdim, dedi.

***

Yaşlı kızlar

Sıkıntılı bir ses telefonda haykırır:

— Allo! Orası Scotland Yard mı? Burası «Yaşlı Kızlar Yurdu». Acele bir manga polis gönderiniz. Bir hırsız var...

Nöbetçi servis şefi:

— Tamam. Kim konuşuyor?

Sıkıntılı ses:

— Hırsız! diye cevap verir.

***

İmkânı yok!..

Doktor:

— Her şeyden çok size lâzım olan sudur, dedi hastasına. İçtiğiniz şarabın iki misli su içmelisiniz.

Hasta cevap verdi:

— Bunun imkânı yok doktor-cuğum... Çünkü günde dört litre şarap içiyorum.

— Şimdiye kadar kabartma tablo yapmadığım söyleniyordu!

Acemi

Küçük Jeanet okul arkadaşı Myriam ile eve dönüyorlardı. İkisi de ilkökul öğrencisiydi. Myriam'ın kitaplarını taşıyan Jeanet ona sevgiyle bakarak:

— Siz sevdiğim ilk kızsınız, dedi.

Myriam:

— Ne talihsizlik! diye haykırdı. Yine bir acemiye düştüm!

***

Nezle

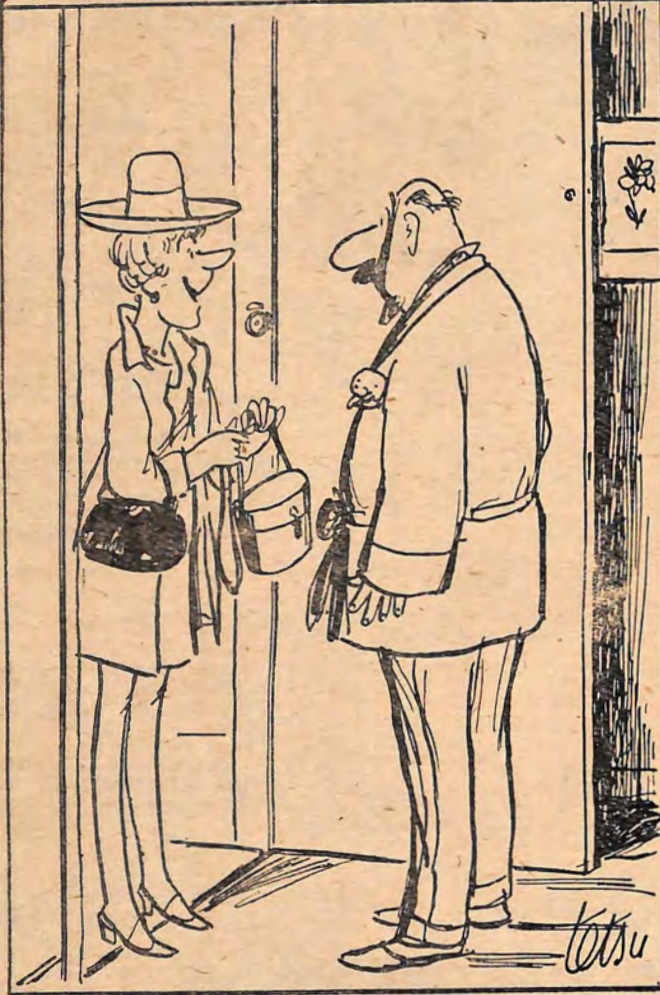
Abram fena halde bir nezleyle yakalanmıştı. Sokakta hem hapşıyor, hem de yürüyordu. Derken karşıdan doktor Levy gözüktü. Abram kafasını çalıştırdı ve bir teşla iki kuş vurmak için:

— Doktor bey, dedi, siz nezle olunca ne yaparsınız?

— Glider, doktora muayene olurum!

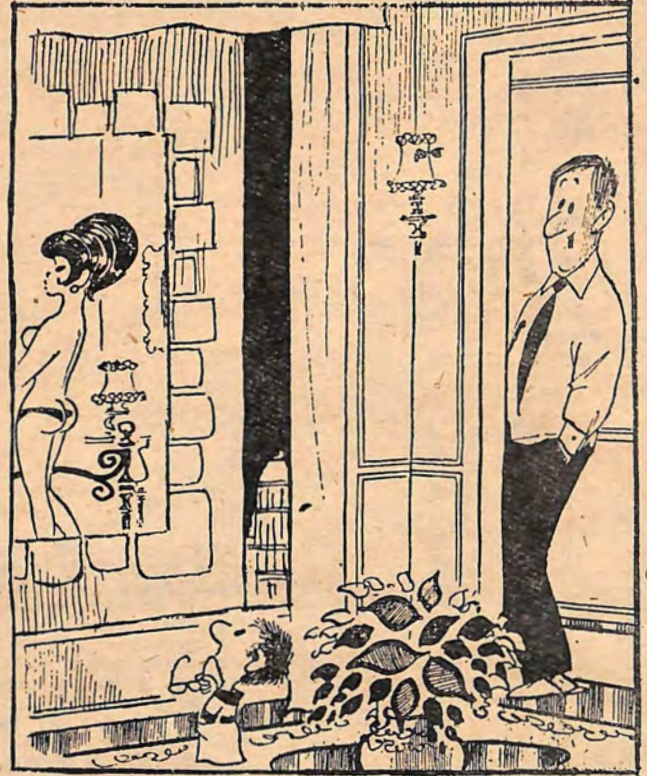
Dünya Karikatürleri

-BEN TELEFONLA ARADIĞINIZ KARŞIDAKİ KÜÇÜK SARIŞIN'IM... SİZE DÜRBÜN GETİRDİM!

-AFEDERSİNİZ, BEYFEN-DİYE AITTİR !..

-OĞLUM GELSENE... RADYODA ÇOCUK SAATİ BAŞLADI !..

YAZISIZ

-MÖSYÖ MARTİN !.. İLKBAHAR TEZAHÜ-RATINIZI MESAINİZ DIŞINDA GÖSTERİN!

1967 YILI

PURO ✧ **fay** ✧ **POP**

PIYANGOSUNA

katılınız

İSTEDİĞİNİZ YERDE
APARTMAN DAİRESİ
veya **BAHÇELİ EV**

ayrıca **300 ADET ÇEŞİTLİ HEDİYE**

PIYANGOYA İŞTİRAK İÇİN 2 adet **PURO** kabı, 2 adet **FAY** üst yuvarlak kapağı ile 1 **POP** kutusundan keseceğiniz çamaşır yıkayan kızların resmini biriktiriniz. Bunları bir zarfa koyunuz. Zarfın arkasına açık adresinizi yazınız ve (P.K. 24 — İstanbul) adresine postalayınız. İştirak için tahdit yoktur. Daha fazla kazanma şansına sahip olmak isteyenler 2 **PURO** kabı, 2 **FAY** kapağı ve 1 **POP** kutusundan kesilmiş çamaşır yıkayan kızların resmini havi dilediğiniz kadar zarf gönderebilirsiniz. Zarfı son postalama tarihi 31 Temmuz olup Çekiliş 20 Ağustos'ta Noter ve Davetliler huzurunda yapılacaktır.

DİKKAT: Kur'a numaralarınız zarfın arkasındaki adresinize gönderilecektir. Apartman Dairesi veya Bahçeli Ev satın alabilmek imkânını kazanacak talihiye **PURO** Fabrikası tarafından ödenecek azami meblağ 60.000 liradır.

terkibinde
krem hassaları
bulunan

PURO

Tuvalet Sabunu
en müessir güzellik müstahzarıdır

Köpüklü - Deterjanlı

fay

kalite bakımından en üstün
ve kalitesine kıyasla
en ucuz temizleme tozudur

Sizin
ÖZ malınız
POP ve **SET**
en kudretli
ve modern
çamaşır
tozudur

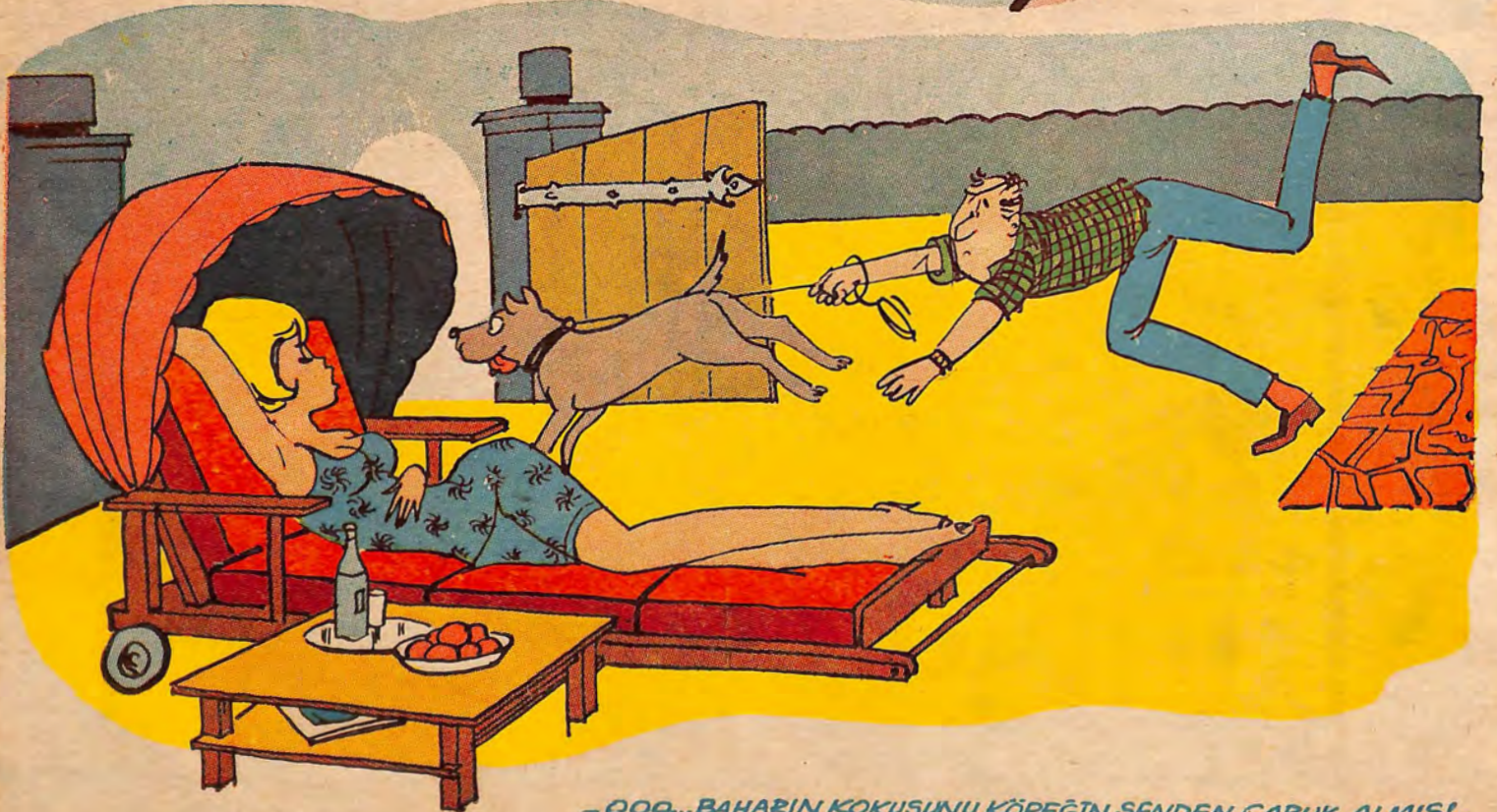

Akbal

- ÇOK MİNİ ETEK GÖRDÜM AMA, BU
KADAR MİNİ MİNİSİNİ GÖRMEDİM!

- OOO...BAHARIN KOKUSUNU KÖPEĞİN SENDEN ÇABUK ALMIŞ!..